

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

XXXVI. leto • 2026

2

*Zastonj ste prejeli,
zastonj dajajte!*

Mt 10,8

Kazalo

- 3 Uvodnik
- 4 Duhovni pogledi
- 8 Svetopisemske ikone
- 10 Luč svete Klare
- 12 Pogovor
- 16 Brezmadežna
- 18 Biseri molitve
- 20 Frančiškov svetni red
- 22 Življenje in poslanstvo bratov minoritov
- 26 Razvedrilo z Gospodom
- 27 Utrinki iz Assisija
- 30 Otroci med nami
- 31 Reportaža
- 36 Utrip življenja
- 38 Iz Frančiškovich revij
- 40 Obvestila

Naslovnica: *Za vse, kar smo prejeli iz neizmernega obilja Božje dobrote, se nikoli ne bomo mogli dovolj zahvaliti.*

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

Nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami in BREZMADEŽNA.

Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Doroteja Emeršič, p. Martin Gašparič, p. Igor Salmič, p. Andrej M. Sotler, p. Slavko Stermšek, p. Janez Šamperl

Glavna urednica: Doroteja Emeršič

Odgovorni urednik: p. Milan Kos, provincialni minister

Tehnični urednik: p. Matej Senteš

Fotografije: Ubald Trnkoczy, Helena Rebek, Doroteja Emeršič, Veronika Pintar Egartner, splet, arhiv

Fotografija na naslovnici: Ubald Trnkoczy

Lektorica: Barbara Rodošek

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Elektronska pošta: doroteja.emersic@gmail.com

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

ISSN 1854-7990

Gospod je moje vse

»Dobri pastir svoje ovce pozna in jih kliče po imenu.« (Jn 10,3) Jezus me je prvič poklical po imenu pri svetem krstu 21. 5. 1961. Stara sem bila

16 dni. On ni navaden pastir, je najbolj skrben in edinstven pastir, kar jih poznam. Kolikokrat me je že šel iskat, ko sem se izgubila. Ko mi je

bilo najtežje, me je dvignil na svoja ramena in me nosil. Večkrat mi je že rekel: »Tvoja vera te je rešila.« Brez vere v Boga in v Njegovo usmiljenje bi bila največja sirota, izgubljena grešnica, prestrašena sredi sveta.

Velikokrat sem mislila, da se moram sama dokopati do Boga. Odkar sem se pred leti osebno srečala z Jezusom in izkusila, da sem njegova ljubljena hči, čutim, da sem ves čas v objemu Božje ljubezni, zapisana na Njegovi dlani. Božja ljubezen je brezpogojna, zastonjska, darovanijska, očetovska in materinska, zvesta. Ni se mi treba truditi zanjo, ker vsak trenutek prihaja k meni in trka na vrata mojega srca. Lahko jih odprem ali pa ne. Bog nikoli ni vsiljiv, je potrpežljiv in zna čakati. Vedno bolj čutim, da sem Bogu dragocena in odrešena. Bog je moje sidro in moj varen pristan.

Sedem let delam duhovne vaje v vsakdanjem življenju, ki me odpirajo Sv. Duhu. Sv. Duh je tisti, ki naredi, da vedno bolj hrepenim po zakramentalnem življenju in po občestvu. Postajam hvaležna za sveto mašo, spoved, za življenje s sestrami in brati. Kako dragoceno in lepo je, če nekdo moli zate. Po sestrah in bratih me obiskujejo angeli. V navezi s Svetim Duhom se mi razkrivajo vplivi hudega duha, ki zelo dobro pozna moje najbolj ranljive točke.

»Izroči svoje poti Gospodu, zaupaj vanj in on bo storil.« (Ps 37,5) Ustvarjena sem za »Zgodi se«, za svetost, za življenje po evangeliju. Bog Oče verjame vame, da to zmorem. Njegova vera vame in moja vera Vanj sta moj največji zaklad.

Janja Ahčin

Kaj imaš, česar bi ne prejel? (1 Kor 4,7)

p. Andrej M. Sotler

Ko v Frančiškovem jubilejnem letu ob njegovih besedah »Gospod mi je dal vse« tudi sam kot Frančiškov manjši brat razmišljam, kaj sem prejel od Gospoda, in v mislih preletim svoje življenje, so moja prva misel besede apostola Pavla: »Kaj imaš, česar bi ne prejel? Če pa si prejel, kaj bi se ponašal, kakor bi ne prejel?« (1 Kor 4,7) Zato je moja druga misel hvaležnost za vse, kar mi je Gospod dal. In tega ni malo.

Podobno kot Frančišek v svoji hvalnici bi tudi sam lahko zapisal hvalospev Gospodu. Ampak se bom ustavil zgolj ob ponavljanju besede HVALA.

Moj prvi hvala Gospodu je namenjen, ker mi je dal brata in sestro po krvi, dal starše, ki so si me želeli, me sprejeli, me razumeli ter me podpirali pri odločitvi za posvečeno življenje.

Drugi hvala Gospodu je za vse sopotnike, prijatelje, redovnike in redovnice, duhovnike, brate skavte in sestre skavtinje ter mnoge druge »dobre duše« na poteh in križiščih življenja, ob katerih me je Gospod oblikoval, vodil in v meni prebujal veselje za razne aktivnosti in dejavnosti ter mi pomagal premagovati strahove pred novostmi in koraki v neznano. Iz mene je

izvabil tisto, kar je dobro in plemenito.

Tretji hvala, Gospod, je za domače župnijsko občestvo z vsemi duhovniki, tako župniki kot duhovniki, ki so izšli iz naše župnije in ob katerih sem rasel ter hranil svojo mlado vero in jo krepil ob mladinskih srečanjih, duhovnih vajah, strežbi ob oltarju v ministrantskih vrstah. Hvala za vse zveste žene in može, molivce in molivke za duhovne

poklice, katerih sad molitve je tudi moj duhovni poklic, za katerega se lahko vsak dan samo zahvaljujem – tudi tako, da ga živim z veseljem. Hvaležen sem Bogu za vse, ki so me in me še vedno podpirajo z darovi in predvsem z zvesto molitvijo.

Končno pa sem Gospodu zelo hvaležen za manjše brate, za vabilo na prvo romanje v Assisi v letu 2002, ko sem k sv. Frančišku poromal skupaj z brati vseh treh obedenc, kar je bila zame zelo pričevalna in nagovorljiva izkušnja. Čeprav sem doma iz Radovljice, župnije, ki jo oskrbujejo škofijski duhovniki, je moje življenje s podobama svetega Frančiška in svetega Maksimilijana Kolbeja ter

vprašanje kustosinje: »Ali so vsi vaši?« in odgovor kakor iz evangelija: »Niso vsi moji, vsi pa me kličejo oče (lat. pater).« Takrat je bil to spontani odgovor, globlje gledano pa čista resnica. Saj smo v Božji podarjenosti drug drugemu na koncu res le bratje, sestre, matere in očetje. Pa naj gre za telesno ali duhovno očetovstvo, materinstvo in sinovstvo. In to je dar, s katerim sem bogato obdarovan in zanj močno hvaležen. Najprej hvaležen za telesne starše in za življenje in vso »življenjsko doto«, ki so mi jo podarili, zdaj pa hvaležen za vse ljudi, ki sem jim sam podarjen kot brat in sin; ter za vse otroke in mlade, ki sem

brati prvega reda na Brezjah in šolskimi sestrami, ki živijo frančiškovo karizmo, povezano že od prvih veroučnih dni.

Zadnjih dvajset let pa gre moja hvaležnost Gospodu za konkretne brate, vzgojitelje, bogoslovce, spovednike, samostanske skupnosti, v katerih sem gradil bratstvo, in župnije, kamor sem bil poslan in v katerih sem deloval. Hvaležen sem za vse možnosti in priložnosti za rast. Hvaležen za bolnega brata, ki mu lahko služim in v njem poskušam prepoznavati Jezusov obraz. Kako velik je izziv sprejeti brata, ki je podarjen, ter sobivati z mlajšimi in starejšimi brati, s svojimi in njihovimi krepostmi, šibkostmi, veseljem in »muhami«. Vse to je eno veliko bogastvo, v katerem se izpolnjuje Jezusova beseda:

»Resnično vam povem: nikogar ni, ki bi zaradi mene in evangelija zapustil hišo ali brate ali sestre ali mater ali očeta ali otroke ali njive in ne bi zdaj, na tem svetu, četudi sredi preganjanja, dobil stokrat toliko hiš, bratov, sester, mater, otrok in njiv; na drugem pa večno življenje.« (Mr 10,29–30) V odločitvi za Gospoda sem resnično postal tudi sam »bogati ubožec«, saj imam bratov, sester, mater, otrok in vsega ostalega resnično v izobilju.

Ena anekdota na ta »račun«. V koronskem obdobju smo s štirimi ministranti v Vrbi obiskali Prešernovo domačijo, in ker smo vsi nosili maske ter bili zakritih obrazov, je bilo prvo

jim kot duhovnik, katehet, duhovni asistent in skavtski voditelj podarjen kot vzgojitelj, brat in oče v veri.

Sveti Frančišek svojo Hvalnico stvarstva zaključil s povabilom: *»Hvalite in poveljučite mojega Gospoda in zahvalite se mu in služite mu v veliki ponižnosti.«* Frančiškove besede so tudi meni spodbuda, da bi bilo moje življenje v služenju in veliki ponižnosti znamenje hvaležnosti Gospodu za vse, kar mi je storil, in za vse poglede, s katerimi se je ozrl name.

Če zaključim, kot sem začel. Kaj pa imam, česar ne bi prejel? Če pa sem prejel, se nimam kaj ponašati, ampak se lahko le zahvaljujem. In če sem pošten pred Bogom in pred ljudmi, se imam za kaj zahvaliti.

Gospod mi je dal vse

Milanka Petrovič

Obstajajo ljudje, ki lahko na papirju naštejejo svoje sorodnike. In obstajajo ljudje, ki jih Gospod nauči videti družino z očmi srca. Jaz sem otrok »brez staršev«. In vendar lahko danes z vso gotovostjo, mirom in ponosom rečem: »Imam največjo družino.« Ne tisto, ki jo potrjujejo dokumenti, ampak tisto, ki jo je zapisal sam Bog.

Nihče, ki je stopil na mojo življenjsko pot, ni prišel po naključju. Ni prišel mimo. Ni se ustavil slučajno. Prišel je z namenom. In ostal zapisan v mojem srcu kot član moje »velike družine«. To je družina, ki je ne veže kri, ampak Božji načrt. To je družina, ki je ne drži genetika, ampak Božja milost. To je družina, ki je nastala iz bolečine in dozorela v moči Božje ljubezni.

Imeti Nebeškega Očeta in Mater, dano s križa, je eden največjih privilegijev vsakega kristjana. Bog sam razodeva svoje očetovstvo in bližino: »Jaz sem vam Oče, vi pa boste moji sinovi in hčere, govori Gospod vsemogočni.« (2 Kor 6,18)

To ni prisposoba, ampak resničnost odnosa, da nismo sirote, ampak otroci Boga. Pod križem pa Jezus razširi ta odnos še na materinstvo, ko v trenutku odrešenja izreče besede, ki veljajo za vse nas tudi danes: »Ko je Jezus videl svojo mater in zraven stoječega učenca, katerega je ljubil, je rekel materi: ›Žena, glej, tvoj sin!‹ Potem je rekel učencu: ›Glej, tvoja mati!‹ In od tiste ure jo je učenec vzel k sebi.« (Jn 19,26–27) V tem dejanju Jezus ne poskrbi le za Marijo, temveč podari človeštvu Mater. Tako ima vsak verujoči Očeta v nebesih in Mater – po Kristusovi oporoki Ljubezni. To je dar, ki razodeva, da v Božjem načrtu nihče nikoli ni sam.

Moje življenje se ni začelo z varnostjo. Začelo se je z ranljivostjo. A prav zato še globlje razumem milost Božje ljubezni. Hvaležna sem Bogu, da me je poklical iz nič v življenje. Hvaležna sem mami za njen »da« življenju, čeprav nikoli nisem živela z njo. Hvaležna sem očetu, čeprav ga ne poznam. Danes globoko verujem in iz srca pričujem, da je vsako življenje Božji dar. Prav vsako. Vsak človek. Vsak dih. Vsak utrip srca. Vsako življenje pride izpod srca matere – samo ene in edine. Že v tistem prvem trenutku je naše življenje zavito v Božji načrt, Božjo voljo in Božjo ljubezen. Zato čutim neizmerno hvaležnost do Boga, za to milost »zgori se«, po kateri je prišlo do mojega življenja, in do vseh ljudi, ki so postali del moje poti.

V življenju sem velikokrat slišala šepet preteklosti. Moja preteklost ni moja identiteta. Moja identiteta je v tem, kar je Bog naredil zame. Živim v prepričanju, da te nihče ne more toliko prekleti, kot te lahko Bog blagoslovi. V spodbudo vsem, ki jim preteklost šepeta, svetujem, da preberejo naslednji stavek vsaj dvakrat: Kadarkoli vas bo hudi duh spomnil na vašo preteklost, ga vi spomnite na njegovo prihodnost!

Vsak dan berem Sveto pismo. Hočem biti kot otrok, ki odpira pismo svojega Očeta. Ne berem ga kot knjigo, ki bi jo bilo treba razumeti samo z razumom, ampak kot sveto govorico Ljubezni, ki me je poznala že pred stvarjenjem sveta. Vsaka beseda v njem nosi dih Boga, ki človeka ni ustvaril iz potrebe, ampak iz Ljubezni. Zato Sveto pismo ni mrtva črka preteklosti, ampak živa Beseda večnosti. Bog nam v njem ne daje le zapovedi, ampak samega sebe. V njem razodeva svojo sled, da bi človek v temi znal usmeriti svoj korak. Ko berem Sveto pismo,

tega, kar je že dano v Kristusu in po Kristusu. »Vera je torej iz poslušanja, poslušanje pa po Kristusovi besedi.« (Rim 10,17) Potemtakem vera ni čakanje na čudež. Vera je sodelovanje z zakoni, ki jih je Bog že postavil.

Zato spodbujam vse – berimo Sveto pismo. Ne zato, da bi imeli več znanja o Bogu, ampak da bi vstopili v odnos z Njim, »*kajti človek ne živi samo od kruha, ampak od vsake Besede, ki prihaja iz Božjih ust*« (prim. 5 Mz 8,3). Ko beremo Sveto pismo, ne odpi-

ramo strani papirja, ampak vrata, skozi katera večnost vstopa v naše življenje. Prepričana sem, da prav vsaka stran Svetega pisma postane sveti prostor srečanja, kjer se večnost dotakne človeka.

Danes, ko zrem na prehojeno pot, vidim sledove Božje ljubezni, ki je tiho, zvesto in vztrajno hodila z menoj. Božja ljubezen ni čustvo, temveč dejavna Božja navzočnost, ki vstopa v posameznikovo zgodovino in jo od znotraj preobraža. To je ljubezen, ki ne ostane nad rano, ampak vstopi vanjo, jo posveti in zaceli, ker prihaja iz Kristusove daritve na križu, kjer je bilo zlo dokončno premagano z dobrim. Ta ljubezen ne odstrani preizkušnje, temveč vanje vlije veselje, ki ni odvisno od okoliščin, in mir, ki presega vsak razum. Ko se človek pusti objeti Božji ljubezni in jo okusi, ne ostane le prejemnik milosti, ampak postane živa priča evangelija. Njegovo življenje začne kazati pot k Bogu – ne z besedami, temveč z navzočnostjo, ki izžareva Kristusa. Božja ljubezen tako človeka preobrazi v znamenje upanja, v kažipot, ki s svojim življenjem tiho govori: Bog je tukaj. Bog ljubi. Bog rešuje. Bog ozdravlja. Zavedam se, kot je nekoč že povedala mati Terezija, da ne morem delati velikih korakov, lahko pa delam male korake z veliko ljubezni. In prav ta »podarjena ljubezen«, ki sem jo zmogla dajati v preteklosti, je postala največje bogastvo mojega življenja. Vsak moj korak v prihodnost pa stremi k Jezusovi obljubi, ki presega vse zemeljsko razumevanje: »Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v obilju.« (Jn 10,10)

Po vseh zapisanih besedah lahko na koncu z vso gotovostjo vere izrečem: Gospod mi je dal vse.

ne iščem samo odgovorov – iščem Njega. Iščem Njegov pogled med vrsticami, Njegovo voljo v odlomkih, Njegovo nežnost v opominih in Njegovo moč v obljubah. Kajti Beseda postane resnična šele takrat, ko jo človek ne samo prebere, ampak jo »pojé«, jo »prežveči« in spusti v svoje srce, da preoblikuje misli, zdravi rane in rodi sad večnosti. Sveto pismo je zato osebno pismo Boga človeku. Pismo, napisano vsakemu posebej z vsemi navodili, recepti, rešitvami ... Ko ga človek bere z odprtim srcem, ugotovi, da ni nikoli sam: skozi vsako stran ga spremlja Bog, ki govori, vodi, vzgaja, ljubi in kliče v življenje, ki nima konca.

Jezus nam je dal vse. Jezus ni zadržal ničesar zase. Dal je svoje telo. Dal je svojo kri. Dal je svoje življenje. Dal je svojo Mater. Dal je svojega Duha. Tudi vstajenjska moč že prebiva v nas. To je ena največjih skrivnosti krščanskega življenja: »In kakšna je čezmerna veličina njegove moči do nas, ki verujemo, po delovanju njegove silne moči, ki jo je udejanjil v Kristusu, ko ga je obudil od mrtvih.« (Ef 1,19–20) Ista moč. Ne podobna, ne manjša, ampak ista. Prav ta ista moč, ki je Jezusa poklicala iz smrti v življenje, že prebiva v meni, v nas vseh. Sedaj je na nas, da to moč prikličemo v svojo dušo in telo. To pomeni, da nam je vse, kar potrebujemo, že dano. Moramo se le naučiti živeti iz tega, kar že imamo.

Kolikokrat sem izrekla: »Gospod, pomnoži mi vero!« (Lk 17,5) To ni bila le prošnja za večjo vero, ampak za globlje korenine v Božji resnici. To pomeni, da vera raste takrat, ko Božja beseda ne ostane zunaj nas, ampak postane notranja resničnost našega srca in razuma. Bolj ko živimo iz Besede, bolj živimo iz Resnice same. »Spoznali boste resnico in resnica vas bo osvobodila.« (Jn 8,32) Tudi dandanes prosim za ta dar vere. Iščem to Resnico, ki osvobaja na duhu, duši in telesu. Šele ko Resnica dobi priložnost prebivati v človeku, lahko začne lomiti laži, strahove in podirati zidove. To je dinamika odrešenja. Potem ko človek sprejme Kristusa, ko ga okusi, se vera ne konča, ampak se začne proces učenja Božjega delovanja: kako zaupati, kako vztrajati, kako živeti iz

Jezus je *GOSPOD* (1 Kor 12,3)

Matjaž Celarc

Vsako življenje nosi svojo zgodbo iskanj, padcev, upanja in milosti. Šele s časovne razdalje človek pogosto prepozna, da ga je skozi vse spremljala zvesta Božja navzočnost. Tudi sam vedno bolj odkrivam, da bistvo vere ni v človekovi moči, ampak v zaupanju v Gospoda, ki vodi, zdravi in daje življenje. Zato lahko danes z globoko hvaležnostjo izpovem: Jezus je Gospod.

Spomin na Božjo zvestobo

Ko gledam svoje življenje, vedno bolj prepoznavam, da je nad njim zapisana Božja zvestoba. Besede apostola Pavla: »Nihče ne more reči: ›Jezus je Gospod,‹ razen v Svetem Duhu« (1 Kor 12,3), zame niso le svetopisemski stavek, ampak osebna izkušnja. Danes lahko iz srca rečem: Jezus je Gospod mojega življenja. Ne zato, ker bi bil sam vedno močan ali popoln, ampak zato, ker me je On skozi vse vodil, dvigal in učil živeti.

Ko pogledam nazaj v otroštvo in mladost, se spominjam mnogih trenutkov, v katerih sem bil iščoč, nemiren in pogosto negotov. Bile so različne preizkušnje: vprašanja zdravja, družinske situacije, notranji boji, pa tudi odločitve in izbire, ki niso bile vedno modre. Sredi vsega tega pa sem zelo zgodaj zaznal, da je Bog – kljub mojim slabostim in nespameti – na moji strani, da mi v resnici

hoče dobro in da je pri njem prostor zame. Vedno znova sem doživel njegovo zvesto prisotnost, ki me podpira, dviga in kliče v življenje. Sprva nisem razumel, kaj pomeni zares živeti iz tega odnosa. Imel sem veliko svojih načrtov in predstav o življenju: o uspehu, karieri, prihodnosti in varnosti. Zdela se mi je, da moram sam zgraditi svoje življenje in dokazati svojo vrednost. Toda bolj kot sem okušal Božjo bližino in njegovo zvestobo, bolj sem spoznaval, da pravo veselje in smisel najdem samo v odnosu z Njim in v njegovem načinu podarjanja življenja. Besede apostola Pavla: »Živim pa ne več jaz, ampak Kristus živi v meni« (Gal 2,20), so počasi začele prehajati iz razuma v srce. Morda zdaj vedno bolj razumem tudi evangeljsko podobo semena, ki rodi življenje prav v tem, da pade v zemljo in umre. Človek resnično zaživi takrat, ko se podarja.

trenutkih, ko se zdi, da mene zmanjkuje, ko se v svoji slabotnosti obrnem Nanj, se začne razkrivati nova moč. Takrat še globlje razumem Pavlovo misel: »Kadar sem slaboten, tedaj sem močan« (2 Kor 12,10). Prav tam, kjer človek ne more več graditi na sebi, se odpre prostor za Boga. In prav tam se počasi razodeva tudi resnica o tem, kdo sem lahko v odnosu z Jezusom.

Identiteta v rasti

Pot hoje za Gospodom ni bila idealna ali lahka. Moja vera se je morala prečistiti. Prihajali so trenutki padcev, razočaranj, nemoči in tudi bolečine ob izgubah bližnjih ljudi. Prav v teh trenutkih sem najmočneje izkusil resničnost Pavlovih besed: »Moč se dopolnjuje v slabotnosti« (2 Kor 12,9). Ko nisem mogel več računati nase, sem začel drugače doživljati Boga – ne kot oddaljeno idejo, ampak kot Gospoda, ki me nosi, dviga in zdravi. Velikokrat sem želel biti močan pred drugimi, uspešen in brez napak. Toda Gospod me je skozi preizkušnje učil, da ni treba živeti iz videza ali dokazovanja. Počasi me osvobajata potrebe, da bi svojo vrednost gradil na uspehu ali na mnenju ljudi. Uči me živeti iz identitete ljubljenega Božjega otroka. To je zame ena največjih milosti.

Šele ko človek sprejme, da je ljubljen, lahko zares sprejme samega sebe in svoje življenje podari naprej. Prav v tem odkrivam resnično svobodo in veselje. Pavel zato lahko zapiše: »Vse zmorem v njem, ki mi daje moč« (Flp 4,13), obenem pa spodbuja: »Veselite se v Gospodu zmeraj« (Flp 4,4). Ne gre za površinski občutek sreče, za uspešnost, priznanje ali odsotnost težav. Gre za globlji mir, notranjo varnost in povezanost, ki izhajajo iz zavedanja, da je življenje podarjeno, da je Božji dar in da človek svoje polnosti ne doseže v iskanju samega sebe, ampak v podaritvi. Prav v tem je dinamika resnične rasti in polnega življenja. Morda paradoksalno, pa vendar: ravno v

Upanje srečanja

Ko gledam naprej, v meni ostaja upanje. Ne upanje v lastno moč ali popolnost, ampak v Njega, ki me vodi. Takšno upanje ne osramoti, ker je »Božja ljubezen izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan« (Rim 5,5). Prav Sveti Duh človeku odpira pogled h Kristusu in mu daje moč, da vztraja na poti. Zato Pavel govori o »čeladi upanja zveličanja« (prim. 1 Tes 5,8), s katero kristjan stopa skozi preizkušnje življenja. Verjamem, da Gospod človeka skozi preizkušnje prečiščuje in oblikuje njegovo pravo podobo. Počasi me uči zapuščati lažne predstave o sebi, da bi lahko zaživel to, za kar sem bil ustvarjen. To je resnica, ki jo prepoznavam v lastnem življenju, a verjamem, da velja za vsakega človeka, čeprav ima vsak svojo zgodbo in svojo pot.

V meni zato raste hrepenenje po dokončni povezanosti z Njim, po srečanju iz obličja v obličje. Vedno bolj spoznavam, da je življenje pot vračanja k Očetu, pot očiščevanja srca in učenja ljubezni. Gospod me skozi različne dogodke uči, da resnično življenje ni v tem, da bi človek obdržal samega sebe, ampak da se podari. In prav v tej podaritvi človek odkrije globok notranji mir. Zato danes s hvaležnostjo izpovedujem: Jezus je Gospod. Bil je navzoč v mojih začetkih, v mojih padcih, v mojih iskanjih in v mojem upanju. Gospod mi je dal vse.

»Za mreže in v klavzuro ne grem!«

s. M. Celina OSC

V tem obdobju sem se začela močno nagibati k posvečenemu življenju, saj mi je bil zgled salezijank v Angoli, ki so se velikodušno razdajale ob vzgoji mladih, odraslih in otrok na petih misijonskih postojankah, vsak dan pred očmi.

Ob priseljevanju beguncev v času državljanske vojne (do l. 2003) je postala zmogljivost misijskega centra premajhna, da bi zagotovile okolišu vsaj najnujnejšo vzgojno-izobraževalno in katehetsko osnovo; večalo se je pomanjkanje osnovnih življenjskih potrebščin, stiske so se množile. Vse to je kot senca legalo na igriv otroški smeh na ulicah. Mali Germano

Ob 30. obletnici obiska papeža Janeza Pavla II. so med nami ponovno odmevale njegove spodbude za oživitev vere in prizadevanje za svetost. Vsak je poklican, da hodi po poti lastnega poslanstva in izpolnitve Božje volje. Mladi iskalec mora vedeti: ni pomembno, kam te Bog kliče, v zakonsko ali posvečeno življenje, važno je, da izpolniš Njegovo voljo, Njegov načrt s teboj, kajti samo tako boš našel svojo polno človeško izpolnitev, mir in veselje. Ko se človeška volja zlije v eno z Božjo voljo, tedaj se rojevajo Božji prijatelji in sodelavci v Njegovem odrešenjskem načrtu!

Sv. Klara in sv. Frančišek sta s svojo privolitvijo v Božji načrt uresničila izredno poslanstvo duhovne preнове krščanskega sveta. Izven Božje volje, mimo Kristusa, ki ve, kaj je v človeku, pa je vse prazno in nezadostno. Sv. Frančišek je po obdobju iskanja našel v svojem Bogu potešitev vsega hrepenenja: »Moj Bog, moje vse!« Postal je svoboden Božji otrok, Božji prijatelj. Po tem vzvišenem prijateljstvu hrepeni vsako človeško srce in tudi Bog hrepeni po našem prijateljstvu, zato nas išče in kliče po imenu!

Nepričakovano je našel tudi mene in me poklical. Notranji glas je postajal vedno glasnejši. Ob prvem srečanju s sestrami klarisami v Nazarjah, ki se me je zelo dotaknilo, pa sem Jezusu odločno rekla: »Za mreže in v klavzuro ne grem!« Takrat sem se odločila, da mu bom kot laiška misijonarka podarila tri leta za prostovoljno pomoč v misijonih ...

je nekega dne pritekel k meni in vesel povedal, da je jedel fižol (slastno praznično jed), ker mu je umrla mama. Zanj je bil praznik, ker se je najedel dobrot, ni pa vedel, kaj pomeni to, da je ostal brez mame in postal sirota ...

Zavedala sem se, da je vse naše delo, pa naj smo se še tako trudili, le kapljica v morje. Ob zelo razgibanem delavniku sem odkrila Studenec žive vode v molitvi ob tabernaklju. Tukaj se je stkala močna vez z Gospodom, ki mi je vse bolj odkrival, da brez Njega ne morem ničesar storiti. Češčenje Najsvetejšega ob prvih četrtkih mi ni več zadoščalo. V trenutkih tihote pred Njim sem spoznavala skrivnost Božje ljubezni in človeškega upora tej isti Ljubezni, ki vedno znova piše črno kroniko med malimi ... Na dvorišču me je vsako jutro najprej pozdravil kip Marije Pomočnice, ki je kot Mati sočustvovala z nami in materinsko prinašala naše prošnje pred Sina.

Nedeljska sv. maša na misijonu je privabila tudi oddaljene vaščane. In ko je ob nedeljskem bogoslužju množica Božjih otrok slavila Gospoda, je bil resnično Gospodov dan!

Božja Previdnost je hotela, da mi je nekega počitniškega dne s. Zvonka Mikec omogočila tihi molitveni odmik pri klarisah v predmestju Luande. Tedaj sem močno začutila Božji klic. Vendar sem se notranje nepripravljena uprla ter se s številnimi razlagami in razlogi odločno bojevala z Gospodom. Ko pa sem se naslednjič spet znašla tam, sem bila premagana – saj vendar moj Stvarnik ve, kaj je zame najboljše! Prgišče moje skrite daritve lahko uporabi na najboljši način in pride do vsakega človeka, do vsakega srca, do vsakih lačnih ust! Njegovo povabilo v molitveno Srce Cerkve sem končno sprejela z veseljem, kot nekaj veličastnega in nezasluženega.

Rada se pošalim, da sem iz misijonov prišla v »misijski center«, od koder Gospod pošilja svojo milost in pomoč. On mi daje okušati notranjo radost in mir, včasih pa tudi stiske in temine bratov in sester, da bi ostajala z njimi na Trti in bi moja molitev in daritev izhajala iz Njegove, ne iz lastne moči. Resnično, Gospod zadošča, ko prepustimo življenje Njegovim rokam. Njegova Previdnost je nadvse domiselna, čudovita in velikodušna!

Hvali Gospoda, mogočnega kralja vse slave;
hvalijo s tabo naj, duša, ga zbori z višave.
Pojte z menoj njemu, ki stvarnik je moj,
pojte z menoj vse širjave!

Hvali Gospoda, vladar je sveta in vesolja;
modro te vodi njegova očetovska volja,
zate skrbi, kakor srce ti želi,
greje, zaliva ti polja.

Hvali Gospoda, ki v tebi zanetil je plamen;
glej, v tvojem srcu blešči se ko dragocen kamen;
v tebi žari, duša, vsa svetla si mi.
Hvali ga vekomaj! Amen.

Joachim Neander, prev. Lovro Kassel

Gospod me je leta in leta počasi pripravljaj na svoj klic

Pogovarjal se je Jože Kozel

S. Iva ob večnih zaobljubah na Ptuju leta 2021

Pogovor s s. Ivo Horvat, frančiškanko Marijino misijonarko

S. Iva, najprej se nam, prosim, predstavi: kakšno je bilo tvoje otroštvo, najstništvo, šole, primarna družina, od kod si, kje si obiskovala verouk, kako si se sploh odločila za red frančiškank Marijinih misijonark?

Sem sestra Iva Horvat FMM. Vsi, ki me dobro poznajo, mi rečejo kar Iva 😊. Prihajam iz župnije Sv. Vid na Vidmu pri Ptuju, kjer sem tudi odraščala skupaj z dvema mlajšima bratoma. Odkar sem začela obiskovati verouk in so me starši vključili tudi v skupino Frančiškovih otrok in pevski zborček v župniji, se je naša družina aktivno vključila v župnijsko življenje. Kot mladostnica sem večkrat rekla, da

je župnija postala moj drugi dom. Tam sem našla veselje in navdih ter ob preživljanju skupnih trenutkov z drugimi rasla v veri. Po zaključeni osnovni šoli na Vidmu sem se vpisala v Škofijsko gimnazijo Maribor. To je bil zelo lep čas, poln izkušenj, ki so utrdile moje krščanske vrednote in mi pomagale pridobiti prijatelje, s katerimi smo še do današnjega dne prijatelji. Že od malih nog so me v šoli najbolj pritegnili naravoslovni predmeti in tako sem se odločila, da se bom po končani gimnaziji vpisala na študij biotehnologije v Ljubljani. Študij sem sicer uspešno končala, vendar me je Gospodov klic presenetil, še preden sem iskala prvo službo.

Kdaj si prvič začutila Božji klic v redovniško in misijonsko življenje? Kako bi opisala svojo duhovno pot – bolj kot postopno zorenje ali kot pot z več prelomnicami?

Prvič sem pomislila, da me Gospod kliče v redovniško življenje, v trenutku, ko sem slišala, da obstajajo sestre frančiškanke Marijine misijonarke. To je bilo tik pred koncem mojega študija. Prej nisem razmišljala o redovništvu, sem pa iskala, kaj me v življenju najbolj osrečuje. Sicer me je že od otroških let navdihoval sveti Frančišek in tudi o misijonih sem vedno rada poslušala, čeprav si takrat sama nisem predstavljala sebe kot misijonarko.

Verjamem, da me je Gospod leta in leta počasi pripravljaj, da bi lahko z veseljem odgovorila na Njegovo povabilo.

Kaj ti pomeni biti misijonarka?

Živeti evangelij in ljubiti Boga ter vsakega človeka tam, kamor me pošlje Gospod.

Kako izgleda tvoj osebni čas z Bogom v vsakdanjiku? Kaj ti je v molitvi najbližje – tišina, beseda, češčenje, poslušanje?

Najraje molim v tišini, pred Najsvetejšim ali pa v naravi. Rada premišlujem Božjo besedo in ob tem iščem Božjo voljo za tisti konkreten dan ali za kakšno pomembno odločitev. Velikokrat se zahvaljujem Bogu za vse dobro in lepo ter molim – še posebej za vse, ki me prosijo za molitev ali ki preprosto potrebujejo molitev. Včasih ob večerih, ko je moj dan poln srečanj z različnimi ljudmi, rada poslušam duhovno glasbo.

Kako ohranjaš stik z Bogom v napornih in zahtevnih dneh?

Najpomembnejše je, da si vzamem čas Zanj. Včasih je dovolj samo priti v kapelo, se Bogu malo pritožiti čez vse težko, kar se mi

dogaja, Mu vse izročiti in seveda prositi za pomoč. Spet drugič pa moram biti zelo potrpežljiva in preprosto verjeti, da Gospod ve za vse, kar se mi težkega dogaja, in da me preko križev očiščuje in odrešuje ter da me On nikoli ne zapusti, saj me je prav On izbral in me poslal tja, kjer sem.

Kako si doživela prihod v Indonezijo? Kaj te je tam najbolj presenetilo? Ali si doživela kulturni šok? Kakšen je bil?

V Indoneziji je res čisto drug svet. Čeprav sem veliko slišala o njej, sem si življenje tam drugače predstavljala. Doživela sem kulturni šok, predvsem zato, ker nisem poznala nikogar in tudi indonezijsčine nisem razumela. Na začetku sem veliko opazovala. Najbolj sta me presenetila neurejen promet in gneča na cesti. Kasneje velika razlika med revnimi in bogatimi ljudmi. Tudi drugačna hrana me je vedno znova presenečala. Že samo tropsko sadje, ki ga mi ne poznamo, je bilo zame zanimivo in me je tudi razveseljevalo, saj je zelo okusno.

Kakšno je življenje med ljudmi tam, kjer deluješ?

Moja skupnost je v precej velikem mestu Jambi, imela pa sem veliko priložnosti videti tudi življenje v vaseh.

Tukaj je velika razlika. Po vaseh je vse bolj preprosto in ljudje so še vedno zelo povezani z naravo. Velikokrat jim zmanjka elektrike, nimajo možnosti za dobro izobrazbo, različne živali pridejo v njihove hiše. Živijo precej bolj preprosto kot ljudje v mestu. Čeprav tudi ljudje v mestu živijo v pomanjkanju, je več takih, ki se ne borijo za vsakodnevno preživetje, ker imajo zagotovljene službe in dovolj visoke plače.

Kako ljudje tam živijo vero in kako se to razlikuje od Evrope?

Indonezijska Cerkev sicer zelo podpira delo in molitev za nove duhovne poklice. Večina katoliških staršev je veselih, če se njihovi otroci odločijo za Bogu posvečeno življenje, in so ponosni, da je nekdo, ki moli zanje. Je pa še vedno premalo duhovnikov, sploh na področjih,

kjer so župnije z veliko precej oddaljenimi podružnicami. Župnijska cerkev je ob nedeljah in praznikih več kot polna, medtem ko na podružnice duhovnik pride le dvakrat na mesec. Za Indonezijce je pripadnost religiji zelo pomembna. Tam ni ateistov. Indonezijci se zavedajo, da smo ljudje duhovna bitja in potrebujemo vsemogočnega Boga, saj se kot slabotna človeška bitja velikokrat znajdemo v nepredvidljivih situacijah.

Te je kakšna posebna zgodba ali srečanje globoko zaznamovalo?

Veliko je takšnih zgodb. Ena izmed njih je, ko je v prometni nesreči z motorjem umrl 15-letni ministrant, s katerim sva se še nekaj dni pred njegovo smrtjo pogovarjala in on se je poln navdušenja želel z menoj učiti angleščine. To je bil najmlajši otrok v tej družini in edini fant, zato so njegovi starši zelo računali nanj. Z eno od mojih sester sva se praktično takoj po njegovi smrti srečali z njegovimi starši in njegova mama mi je v tistem prvem šoku in joku povedala, da ji je ravno dan prej rekel, da namerava priti k meni, ker se želi z mano učiti angleščine. Nikoli ne bom pozabila tega srečanja.

Kaj ti je v misijonu najtežje in kaj najlepše?

Najtežje je sprejeti drugo mentaliteto in drug način razmišljanja, ki je precej drugačen. Lahko bi rekla, da sta azijska in evropska kultura kot noč in dan; velikokrat se zdi, da je vse ravno za 180 stopinj obratno in drugače. Najlepše pa je, ko vidim in čutim, da nas te raznolikosti ne ločujejo, ampak kljub njim lahko pomagam drugim, jim stojim ob strani in lahko gradimo ter ustvarjamo nekaj skupnega.

Kako doživljaš povezanost z ljudmi, ki imajo zelo drugačno življenje od tvojega?

Povezanosti z drugimi ljudmi ne čutimo zaradi tega, kaj imajo ali kako so videti, ampak nas poveže odprtost do drugega. Res je, da sem med Indonezijci zelo drugačna, vendar vztrajna prisotnost med ljudmi, med našimi delavci v bolnišnici ali tudi drugod gradi zaupanje in daje priložnosti za dobre in lepe pogovore. In tako jaz in tudi oni začutimo povezanost.

Kaj ti pomeni Marija v tvojem misijonskem življenju?

Marija, ki je vse svoje življenje izročila Bogu, je predvsem moja mati in učiteljica, ki me v vsakdanjem življenju uči poslušati Božji glas, se Mu dajati na razpolago in sprejemati Njegovo voljo. V misijonu, kjer je življenje precej spontano, je to zelo pomembno. Marija je rodila svetu Jezusa in tudi vsaka misijonarka, še posebej Marijina misijonarka, je poklicana, da prinaša Jezusa vsem ljudem, ki jih srečuje.

Kako živiš frančiškovo preprostost v konkretnih razmerah v Indoneziji?

Kot sestra frančiškanka se vedno trudim živeti v preprostosti. V Indoneziji pa imam veliko priložnosti, da pomagam tem, ki so bolj družbeno ranljivi. Če bi živeli v Frančiškovem času, bi morda rekli gobavcem. Velikokrat pripravimo kakšen preprost obrok za brezdomce oz. tiste, ki vsak dan iščejo po smeteh, da bi si s prodajo teh stvari, ki jih najdejo, zaslužili za vsakodnevni obrok. Frančiškova preprostost pa se kaže tudi takrat, ko ohranjam veselje in sprejemam vsako pomanjkanje ali nesprejetost v drugačnosti.

Kaj te uči sv. Frančišek Asiški v odnosu do ljudi in narave?

Svetemu Frančišku je bilo popolnoma jasno, da je Bog gospodar življenja in Stvarnik vseh stvari. V vsem in vseh je videl Boga in Njegovo ljubezen. In prav to me pri njem navdihuje.

Kaj te »drži pokonci«, ko pridejo težki trenutki, ko morda začutiš domotožje, osamljenost?

Predvsem zavedanje, da je vse, kar doživljam, pred mano doživljal tudi sam Jezus.

Kaj je po tvojem mnenju bistvo tvoje misijonske izkušnje in kaj te je Indonezija duhovno naučila?

Bistvo krščanskega, predvsem pa redovnega življenja je izpolniti Božjo voljo in moja misijonska izkušnja je del tega. Bog želi, da pomagam ljudem na obrobju, tistim, ki so v raznih stiskah, preizkušnjah, boleznih. Res je, takšni so tudi v Sloveniji. Vendar me Bog preko te izkušnje uči tudi svoje Božje logike, ki jo je sicer na tej zemlji težko dojeti. On je zaradi ljubezni do nas zapustil varno življenje z Očetom v nebesih in prišel na zemljo, da bi postal eden izmed nas in nas odrešil. Neverjetna je Božja ljubezen, ki se daje do konca.

Kaj bi želela, da ljudje v Sloveniji razumemo o misijonih?

Zdi se mi, da Evropejci prehitro mislimo, da je misijon le finančna pomoč tistim, ki se vsak dan borijo za preživetje ali živijo v nerazvitem svetu in nimajo upanja na boljšo prihodnost. Mislim, da je misijon v vseh kotičkih sveta in vsi kristjani smo poklicani, da z vsem srcem živimo svojo vero tam, kjer smo.

Kakšno sporočilo bi imela za nas v Sloveniji?

Bog vas neizmerno ljubi takšne, kot ste. Sprejemajte Njegovo ljubezen, učite se od Njega in gradite dobre odnose z vsemi, s katerimi se srečujete, da bo Božji Duh prebival med vami. Bog vas blagoslovi!

BREZMADEŽNA

Brezmejna sreča

Sv. Maksimilijan Kolbe je pod tem naslovom zapisal naslednje misli: Človek hoče biti velik, pameten, bogat, slaven, srečen, hoče biti ljubljen in hoče ljubiti. A nobena sreča tega sveta ga ne more zadovoljiti. Zahteva vedno več. Kdaj bo torej zadovoljen? Lahko je deležen največje sreče, če pa na tej sreči opazi kakšno omejitev, takoj zopet zahteva kaj drugega in pravi: »Oh, ko bi pač ne imela te meje, ko bi se le izgubila nekam v neskončnost!«

Kakšno srečo torej zahteva človek? Hoče srečo, ki je brezmejna po svoji vsebini, veličini, trajnosti, po vsem. Takšna sreča pa je le Bog, brezmejni vir vse sreče.

»Gospod mi je dal vse.« Ta preprosta, a globoka misel sv. Frančiška Asiškega me vedno znova vabi, da se ustavim in pogledam svoje življenje z drugačnimi očmi – ne skozi pomanjkanje, temveč skozi darove. Tako je živel tudi sv. Maksimilijan Kolbe, ki je v vsakem trenutku, tudi v največjem trpljenju, znal prepoznati Božjo navzočnost.

Njegovo življenje ni bilo lahko. Živel je v času druge svetovne vojne, sovraštva in nečlovečnosti, a kljub temu je ohranil notranji mir in vero. Znana je njegova misel, da »samo ljubezen ustvarja«. V svetu, kjer pogosto prevladujeta strah in sebičnost, je on izbral pot ljubezni – ljubezni do Boga, do Brezmadežne in do vsakega človeka. Ta ljubezen ga je vodila tako daleč, da je v taborišču Auschwitz daroval svoje življenje za drugega človeka. V tem dejanju se razodeva njegova popolna izročitev Bogu.

Ko razmišljam o njegovih besedah in življenju, se sprašujem: Ali tudi jaz res verjamem, da mi je Gospod dal vse? Pogosto se osredotočam na to, česa nimam, ali na svoje skrbi in težave. Toda sv. Maksimilijan me uči, da je prava drža Jezusovega učenca hvaležnost. Bog mi je dal življenje, vero, upanje in ljubezen. Dal mi je sposobnost, da molim, da odpuščam, da začnem znova. Dal mi je tudi križe, ki me oblikujejo in me učijo potrpežljivosti.

Ena izmed pomembnih misli sv. Maksimilijana Kolbeja je tudi popolna predanost Brezmadežni. Verjel je, da po Mariji najlažje pridemo do Jezusa. Vedno je poudarjal, da se moramo popolnoma izročiti njej, da bi nas ona vodila k popolni ljubezni do Boga. Ta drža zaupanja me nagovarja, da tudi sam bolj odprem svoje srce in pustim, da me Bog vodi tudi takrat, ko ne razumem vsega.

Na duhovnem področju prepoznavam, da mi je Bog dal nešteto darov. Podaril mi je vest, ki me opominja, kaj je prav. Dal mi je notranji mir, ki ga lahko najdem v tišini in molitvi. Dal mi je brate v samostanu ter brate in sestre v Kristusu, ki me spodbujajo k dobremu. In predvsem mi daje svojo milost – nevidno, a močno prisotno, ki me krepi vsak dan.

Sv. Maksimilijan je tudi vedno poudarjal, da svetost ni nekaj nedosegljivega, ampak nekaj, k čemur smo poklicani vsi. Njegove besede, da »svetost ni razkošje za redke, ampak dolžnost za vse«, me spodbujajo, da si prizadevam za boljše življenje. Ne z velikimi dejanji, ampak z majhnimi koraki: s potrpežljivostjo, iskrenostjo, prijaznostjo in pripravljenostjo služiti.

Hvaležnost Bogu tako postaja moj vsakdanji odgovor. Ne le v besedah, ampak v dejanjih. Ko pomagam drugemu, ko odpuščam, ko vztrajam v dobrem – takrat se Bogu zahvaljujem na najbolj pristen način. In prav v tem prepoznavam globok smisel besed: »Gospod mi je dal vse.«

Na koncu si želim, da bi znal živeti tako kot sv. Maksimilijan Kolbe – z odprtim srcem, polnim zaupanja in ljubezni. Da bi tudi v težkih trenutkih znal reči: Gospod, hvala za vse, kar mi daješ. Kajti prav v tem sprejemanju in zaupanju se skrivata prava svoboda in resnično bogastvo življenja.

p. Milan Kos

Vojska Brezmadežne je javno združenje vernikov, ki je odprto za laike, redovnike, redovnice in duhovnike. Prijavite se lahko na naslovu: milan.kos@rkc.si.

Čudenje

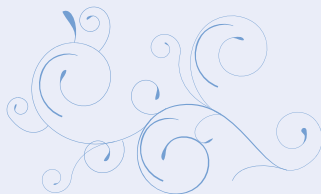
Čudim se,
vsako jutro sonce vzide,
vedno znova vse ozeleni.

Čudim se,
da še vedno Bog nas ljubi,
nehvaležne vse ljudi.

Ne odneha nas iskati,
pa čeprav se zdi,
da nimamo več kaj mu dati.

A ljubezen dal nam je v srce,
ljubezen hoče, to je vse!

Kristina Gajser

Pripravlja: Doroteja Emeršič

KDO BO KAKOR TI, BRAT FRANČIŠEK?

Hvala ti, brat Frančišek,
 ker si Boga izbral,
 ker si slavo, zahvalo Bogu dal.
 V samoti narave hvalil si Boga,
 gradil si živo Cerkev za mir vsega sveta.
 Je cerkev hiša sveta živega Boga,
 tvoja vera čista je Bogu dana iz srca.
 Kdo bo molil, brat Frančišek,
 kot si molil ti takrat,
 ko si na življenjski poti prepoznal,
 zakaj te je Bog izbral?
 Kdo živel bo, brat Frančišek,
 kot živel si ti takrat?

Ves predan za Jezusa – Boga
 si z ljubeznijo se daroval.
 V bolečini in samoti si Bogu zvest ostal.
 Bog ima načrt za vsakega ...
 Na zemlji so ponosni, so svetniki ...
 jih človek naredi.
 A tisti pravi, v nebesih?
 Tiste sam Bog potrди.
 Želeli bratje, želele sestre,
 brat Frančišek, so živeti kakor ti,
 živeti živo vero v ponižnosti,
 kot Jezus nas uči.
 Trpljenje sprejmi, križ svoj nesi,
 v miru hodi svojo pot.

Silva Žabota

Zahvaljen za vzneseno govorico
v nov dan prebujajočih se vrhov,
za dih planin in jutranjo meglico,
zazrto v breg oddaljenih gozdov.

Za sonček, ki od daleč zroč počasi
oblači starko vas v vse več luči,
ko vetrc v jablani privihne včasih
kak list narahlo in ga spet spusti.

Za gomazečo strast, nepotešenost,
vrvenje in prerivanje vsegà,
za vserezganjajočo oplojenost,
nosečnost in rojevanje poljà.

In za mogočen čudež hrepenenja,
ki hoče več in še in še življenja.

Milan Debeljak

Srečanje svetov KB OFS

Irena Vačovnik

Devetega maja 2026 je potekal dan svetov ljubljanske, koprške in mariborske pokrajine. Bratje in sestre krajevnih bratstev mariborske pokrajine smo se srečali na Vidmu pri Ptujju.

Srečanje smo začeli s sv. mašo, ki jo je ob somaševanju prisotnih patrov daroval domači župnik p. Klemen Slapšak.

Osrednji dogodek je bilo predavanje p. Danila Holca na temo transitusa. Na Vidmu smo imeli p. Danila v svoji sredini, ljubljanska in koprška pokrajina pa sta predavanje spremljali preko Zooma.

Letos obhajamo 800-letnico Frančiškovega prehoda iz tuzemeljskega življenja k Bogu. P. Danilo nam je na podlagi virov o Frančiškovem umiranju orisal umiranje asiškega svetnika: na eni strani kot človeka, ki gre v smrt kot človeško bitje, kot kristjan, na drugi strani pa kot umiranje Kristusu podobnega svetnika, kar ponazarja vzor svetniškega umiranja. Sv. Frančišek je želel umreti pri Mariji Angelski, v Porcijunkuli, obkrožen z brati med

in besedi predstavila državo, sicer bogato z naravnimi danostmi, kjer pa se na drugi strani srečujejo tudi z veliko revščine. Med svojim delovanjem se vsakodnevno srečuje z bolniki in umirajočimi.

Razdeljeni v štiri skupine smo nadaljevali pogovor na temo hvaležnosti: hvaležnosti do bratov in sester v KB, hvaležnosti v vsakodnevnem življenju in hvaležnosti ob odhajanju ter o poslavljanju ob koncu življenja. Prisotni so podelili svoje izkušnje in občutke ob poslavljanju in smrti njim dragih ljudi.

Sestra Lučka, ki je že doma razmišljala o tem, za kaj vse je lahko hvaležna, je svojo ugotovitev, da je hvaležna za bratstvo

prepevanjem hvalnic. Na poti proti zadnjemu zemeljskemu bivanju je še zadnjič izrekel blagoslov nad svojim rodnim Assisijem: nad vsemi prebivalci in nad vsemi, ki kadarkoli poromajo v to sveto mesto. Ko se je srečal s sestro smrtjo, kot jo je poimenoval, jo je povabil in pozdravil: »Dobrodošla, sestra smrt!«

Tomaž Čelanski in sv. Bonaventura sta v svojih zapisih želela opisati sv. Frančiška kot zgled krščanske popolnosti. Umiranje je spremenil v obred, v bogoslužje – njegovo umiranje je spominjalo na Jezusovo zadnjo večerjo. Svojim manjšim bratom je ob slovesu naročil: »Jaz sem svoje izpolnil, kar je vaše, pa naj vas pouči Kristus.«

Pa še vprašanje, ki je bilo sicer postavljeno na začetku predavanja, na katerega pa naj si odgovori vsak sam: Kakšen je naš odnos do smrti in umiranja (glede na »sodobno« razmišljanje, ki želi misel na smrt odriniti na stran in popolnoma razvrednotiti pomen smiselnosti življenja)?

V nadaljevanju nas je čakalo presenečenje, krajše pričevanje s. Ive Horvat, frančiškanke Marijine misijonarke, ki se je v teh dneh mudila doma, na Vidmu. Deluje v misijonih v Indoneziji (na otoku Sumatra), državi s 17.000 otoki, kjer živi 85 % muslimanov in le 5 % katoličanov in kjer se moraš opredeliti, kateri od religij pripadaš (kar je tudi zapisano na osebni izkaznici). Glede na skoraj 300 milijonov prebivalcev pa število katoličanov le ni tako majhno. Z zanimanjem smo prisluhnili, ko nam je v sliki

OFS, upodobila takole:

Ob pogovoru je nastala tudi pesem, ki jo lahko preberete v rubriki Biseri molitve.

Po telesnem okrepčilu – kosilu – smo se podali do Frančiškovega parka. Zbrani ob bratu ognju smo v senci močasnih listavcev v pesmi in molitvi sklenili naše srečanje. Hvala sestram in bratom z Vidma, da so nas bili znova pripravljene gostiti!

Provincialni kapitelj – prednostne naloge za prihodnost

p. Milan Kos

Naša razmišljanja na rednem provincialnem kapitlju, ki smo ga obhajali v marcu 2026, kažejo, da prihodnost province ni odvisna le od struktur ali programov, temveč predvsem od osebne pripravljenosti bratov na spremembo, spreobrnjenje in obnovo redovnega življenja.

Bratsko življenje, povezano z molitvenim in duhovnim življenjem ter osebno rastjo

Ena najpomembnejših nalog je poglobitev bratskega življenja. Dobri bratski odnosi so plodna tla za poglobljeno duhovno življenje in osebno rast. To pomeni večjo pozornost medsebojnim odnosom, odprt pogovor med brati ter pripravljenost, da vsak svoje darove vgrajuje v bratstvo. Premagovati je treba individualizem ter razvijati več skupnega načrtovanja in timskega dela. Pomembno je iz utečenih odnosov preiti k izviro in navdušenju. Prav tako se je treba vrniti k prvotni zaljubljenosti. Pomembno je veselje nad uspehom brata, da znamo brata pohvaliti. Kot eno od možnosti smo omenjali sobotno leto, s katerim bi si bratje pridobili širino, nove izkušnje, pogled v nove situacije in bi znali postati samokritični, potrpežljivi, usmiljeni.

Krepitev duhovnega življenja (na bratskem in pastoralnem področju)

Kot eden izmed konkretnih predlogov je doslednost in poglobljenost v redovnem življenju bratstev. Bratje smo povabljeni, da poglobimo osebno in skupno molitev, posvetimo več časa meditaciji in kontemplaciji ter redno obhajamo dneve puščave. Takšna duhovna poglobitev je temelj vsake resnične prenove redovnega življenja ter hkrati predstavlja jedro duhovne prenove province. Samostani naj bodo odprti za nove možnosti ter nove načine življenja in apostolata.

Ruanda: odprtje novega misijona

p. Dariusz Robert Mazurek, generalni delegat za misijonsko animacijo

Odprtje novega misijona bratov minoritov v Ruandi predstavlja razlog za hvaležnost Gospodu Bogu, ki bratstvu še naprej podarja možnost širjenja misijonske navzočnosti.

V Nairobiju je ob duhovniških in diakonskih posvečenjih potekala slovesna izročitev misijonskih križev, ki jo je opravil prejšnji generalni minister in sedaj nadškof msgr. Marco Tasca OFM Conv. Izročitev misijonskih križev je potekala 18. aprila 2026. Med poslanimi misijonarji so p. Tadeusz Brzozowski, p. Remmy Simiyu Mukhwana in

p. Francis Mutuku Kii. Novi misijon so odprli bratje iz minoritske province svetega Frančiška Asiškega v Keniji.

Aprila 2026 so bratje prispeli v Ruando. Po prihodu v Kigali so se srečali z brati frančiškani, nato pa so odšli na svoj misijon. Preden bodo v celoti začeli svoje služenje, bodo nekaj časa preživeli v različnih župnijah, da se naučijo lokalnega jezika kinyarwanda ter se poglobljeje seznanijo z življenjem in pastoralnim delom v Ruandi.

Prijatelji misijonov, novonastajajoči misijon z brati, ki v njem delujejo, izročamo tudi v vašo molitev.

Franciškov duh na Jakobovi poti: nova stalna skupnost in hostel za romarje v Astorgi

Zbral p. Andrej Mohorčič

romarski poti Camino de Santiago, je zaživela nova postojanka – hiša svete Marije Angelske (Santa María de los Ángeles). Njeno poslanstvo je preprosto, a globoko: ponuditi zavetje popotnikom ter jih skozi preprosto in bratsko pričevanje karizme svetega Frančiška Asiškega podpirati na njihovem duhovnem iskanju.

V tej novi oazi bratstva so moči združili štirje bratje, ki prihajajo s štirih koncev sveta – iz Španije, Italije, Argentine in Indije. Ker škofijski sedež te starodavne severnošpanske škofije še čaka na imenovanje novega pastirja, kanonična ustanovitev samostana v polnem pravnem smislu še ni bila mogoča. Zato bo uradno in slovesno odprtje sledilo nekoliko pozneje.

Praznični dan se je začel z nagovorom provincialnega ministra španske province Gospe Montserratske v Španiji, p. Juana Antonia Adána Silvána. Za njim je spregovoril p. Jordi Alcaraz Cuenca, predstojnik novonastale skupnosti v Astorgi in hkrati vodja tamkajšnjega hostla. Zbranim je osvetlil bogato zgodovinsko navzočnost minoritov v tej pokrajini ob poti svetega Jakoba ter orisal pot vztrajnosti, ki je po letih občasnega poletnega delovanja v Ponferradi končno obrodila sadove v obliki te stalne skupnosti.

Mesto Astorga ob sloviti Jakobovi poti je bogatejše za novo duhovno in romarsko postojanko. Po letih občasnega poletnega delovanja so bratje minoriti končno odprli vrata stalne samostanske skupnosti in hostla, ki bo v frančiškovem duhu preprostosti sprejemal popotnike z vsega sveta. Slovesnost ob blagoslovu je povezala preteklost in prihodnost ter potrdila globoko zgodovinsko navzočnost reda v teh krajih.

Sobota, 18. april 2026, se bo v zgodovino Frančiškovih manjših bratov minoritov na španskih tleh zapisala z zlatimi črkami. V osrčju starodavne Astorge v provinci León, prav ob znameniti

V hiši, ki sprejema romarje in popotnike na njihovi poti k svetemu Jakobu, sta na prvem mestu preprostost in gostoljubje v pristnem duhu svetega Frančiška. Dom stoji le približno 50 metrov od znamenite katedrale, na naslovu Calle San Javier 17, Astorga. Za bivanje so na voljo dvoposteljne sobe, nekatere med njimi pa imajo tudi lastno kopalnico.

Za več informacij in rezervacije jih lahko pokličete na telefonsko številko 0034 622 162 957 ali jim pišete na elektronski naslov acogidafranciscana.astorga@pazybien.org.

Po blagoslovu novih prostorov in hostla je provincialni minister daroval sveto mašo v bližnji cerkvi frančiškovskih sester tretjega reda (TOR). Ob oltarju so se mu pridružili p. Roberto Brandinelli, provincialni minister italijanske province sv. Antona Padovanskega, ter Francisco Javier Gay Alcain, ki kot škofijski administrator vodi škofijo Astorga vse od izpraznitve škofovskega sedeža v maju 2025. Pri bogoslužju so sodelovali tudi številni drugi redovni in škofijski duhovniki.

Slovesnost se je sklenila v toplem, bratskem vzdušju ob skupni mizi v refektoriju hostla Santa María de los Ángeles. Najsveti apostol Jakob Veliki, Gospodov prijatelj, bdi nad to novo skupnostjo in deli milosti vsem romarjem, ki bodo tod iskali miru.

Nova postojanka v Astorgi tako ne pomeni le uresničitve dolgoletnih sanj bratov minoritov, temveč prinaša dragoceno zavetje miru, bratstva in duhovne opore za nepregledne množice romarjev na njihovi poti k svetemu Jakobu skozi pokrajino León – poglavje, ki ga bratje z izročitvijo priprošnji svetega Jakoba začenjajo z navdušenim romarskim vzklikom: Ultreia!

Pripravlja: Milanka Petrovič

Kaj pa je tebi dal Gospod? Poišči besede, ki so napisane z velikimi tiskanimi črkami.

P	O	T	T	R	V	E	R	O	K	V	F	K	S	L	A	V	O
S	M	O	Č	K	V	S	T	A	J	E	N	J	E	O	M	O	Č
K	S	L	U	Č	L	N	N	S	H	S	S	K	B	R	A	T	E
B	L	A	G	O	S	L	O	V	V	E	V	M	I	L	O	S	T
S	N	Ž	M	I	R	I	M	E	A	L	E	A	R	S	R	S	A
D	O	B	R	O	T	O	A	S	L	J	T	Z	A	V	E	Z	O
K	R	O	T	K	O	S	T	S	E	E	E	I	D	E	S	A	K
R	O	B	I	L	J	E	I	S	Ž	K	G	L	O	T	N	V	L
I	S	L	J	U	B	E	Z	E	N	S	A	J	S	O	I	E	N
Ž	I	V	O	B	E	S	E	D	O	N	D	E	T	S	C	T	K
S	E	S	T	R	E	K	L	N	S	Š	U	N	S	T	O	J	F
P	R	A	V	I	Č	N	O	S	T	N	H	J	S	K	K	E	L
K	L	K	U	P	A	N	J	E	K	L	A	E	N	L	F	N	I

- 1 BLAGOSLOV – »Gospod naj te blagoslovi in te varuje.« (4 Mz 6,24)
- 2 BRATE – »Kdor namreč izpolnjuje voljo mojega Očeta, ta mi je brat.« (Mt 12,50)
- 3 DOBROTO – »Okušajte in glejte, kako dober je Gospod.« (Ps 34,9)
- 4 HVALEŽNOST – »V vsem se zahvaljujte: kajti to je Božja volja v Kristusu Jezusu glede vas.« (1 Tes 5,18)
- 5 IME – »Poklical sem te po imenu: moj si.« (Iz 43,1)
- 6 KRIŽ – »Kdor hoče iti za menoj, naj vzame svoj križ.« (Mt 16,24)
- 7 KROTKOST – »Blagor krotkim, kajti deželo bodo podedovali.« (Mt 5,5)
- 8 LJUBEZEN – »Bog je ljubezen.« (1 Jn 4,8)
- 9 LUČ – »Jaz sem luč sveta.« (Jn 8,12)
- 10 MATI – »Glej, tvoja mati!« (Jn 19,27)
- 11 MAZILJENJE – »Vi pa imate maziljenje od Svetega.« (1 Jn 2,20)
- 12 MILOST – »Dovolj ti je moja milost.« (2 Kor 12,9)
- 13 MIR – »Svoj mir vam dam.« (Jn 14,27)
- 14 MOČ – »Vse premorem v njem, ki mi daje moč.« (Flp 4,13)
- 15 OBILJE – »Da bi imeli življenje in ga imeli v obilju.« (Jn 10,10)
- 16 OČETA – »Jaz sem vam Oče.« (2 Kor 6,18)
- 17 POT – »Jaz sem pot.« (Jn 14,6)
- 18 PRAVIČNOST – »Iščite najprej Božje kraljestvo in njegovo pravičnost.« (Mt 6,33)
- 19 RADOST – »Veselite se v Gospodu zmeraj.« (Flp 4,4)
- 20 RESNICO – »Jaz sem resnica.« (Jn 14,6)
- 21 SESTRE – »Kdor izpolnjuje voljo mojega Očeta, ta mi je sestra.« (Mt 12,50)
- 22 SLAVO – »Slava Bogu na višavah.« (Lk 2,14)
- 23 SVETEGA DUHA – »Prejeli boste moč, ko pride nad vas Sveti Duh.« (Apd 1,8)
- 24 SVETOST – »Bodite sveti, kajti jaz sem svet.« (1 Pt 1,16)
- 25 TOLAŽBO – »Tolažite, tolažite moje ljudstvo.« (Iz 40,1)
- 26 UPANJE – »Upanje pa ne osramoti.« (Rim 5,5)
- 27 VERO – »Tvoja vera te je rešila.« (Lk 7,50)
- 28 VESELJE – »Da bo moje veselje v vas.« (Jn 15,11)
- 29 VSTAJENJE – »Obudil ga je od mrtvih s svojo silno močjo.« (Ef 1,19–20)
- 30 ZAVETJE – »Bog nam je zavetje in moč.« (Ps 46,2)
- 31 ZAVEZO – »S teboj sklepam svojo zavezo.« (1 Mz 9,9)
- 32 ŽIVO BESEDO – »Božja beseda je živa in dejavna.« (Heb 4,12)

Rešitve pošljite na e-naslov: milanka.privat@gmail.com do vključno 31. 7. 2026.

Vsi sodelujoči, ki boste pravilno rešili, boste vključeni v žreb. Vsi izžrebanci boste pisno obveščeni o rezultatih žrebanja.

1. nagrada: zbornik 50 let Slovenske minoritske province sv. Jožefa
2. nagrada: knjiga Rožice sv. Frančiška
3. nagrada: knjiga Pelikan

GOSPOD, VEŠ KAK VIC?
Vem, vem:

Po cesti gresta dve pomaranči in eno povozi avto. Druga jo pogleda in pravi: Pridi, Juicy, mudi se nama naprej.

Rezultati žrebanja nagrajencev:

1. nagrada: paket presenečenja iz stare lekarne v Olimju ter ogled lekarne za celo družino prejme: Vera Pestotnik.
 2. nagrada: knjigo p. Janeza Šamperla Sončna pesem prejme: Marjana Kocjančič.
 3. nagrada: brezplačen ogled minoritske samostanske knjižnice in refektorija na Ptujju za celo družino prejme: Erna Naglič.
- Vse nagrajence obveščam, da svojo nagrado prevzamete na sedežu minoritske province, Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, pri p. Milanu Kosu (041 260 724). Čestitam v imenu vseh članov uredniškega odbora. Mir in dobro!

Romarja v Assisiju

Marija in Alojz Trunkelj

romarji in tudi veliko otrok. Letos je bilo samo par znanih obrazov. Silno lepo so naju sprejeli. Pot romanja z avtobusom nas je vodila v sveti kraj Padovo. V tej veličastni cerkvi je bila prva sv. maša. Nato smo se v ne preveč vročem vremenu odpeljali naprej do našega cilja v Assisi. Sledila je razporeditev šotorov. Bila sva zadovoljna, da sva bila tokrat skupaj v šotoru in je bil visok šotor. Hvala Bogu, da je bilo tako.

V letu 2008 sva z ženo Marijo prišla v stik z minoriti s Ptuja. V letu 2007 sva na kratko poromala z agencijo v Assisi, le toliko, da sva predokusila ta sv. kraj in Vatikan. Nato sem si jaz zaželel poromati še na Poljsko preko te turistične agencije, a ni bilo zanimanja za to romanje. Človek obrača, Bog vedno obrne, da je prav. Tako sva prišla najprej po telefonu v stik s p. Milanom Kosom. Ravno še za naju je bil prostor v avtobusu. V dneh romanja sva doživela veliko več, kot sva pričakovala. Na tem romanju sva bila silno zadovoljna, izpolnjena z natančnostjo in vsem programom. Več sva dobila kot pričakovala. Pater in njegovi sobratje v avtobusu so imeli popolno izdelan program romanja. Nato sva se na pobudo patrov včlanila v skupino Frančiškovih bratov in začela prejemati revijo »Med nami«. V reviji sva zaznala in zasledila marsikaj nama neznanega in razpise za romanje v Assisi. Mene takrat še ni navdihnilo, saj sem si želel, da bi med potjo še poromal tudi v Padovo k svetniku Antonu Padovanskemu. Potem je za nekaj let vse to utihnilo. Vmes sem leta 2018 še enkrat sam poromal na Poljsko. To romanje je vodil p. Danilo Holc s še enim duhovnikom in smo imeli dopolnjen program dveh duhovnih centrov v Krakovu d. c. sv. Janez Pavel II. in sv. F. Kowalska in vse preostalo. V letu 2022 pa sem v reviji »Med nami« zasledil razpis romanja za Assisi z mašnim obredom in ogledom Padove. Z ženo Marijo sva se prijavila in poromala v letu 2023 v ta sveti kraj. Oba sva bila silno navdušena nad vsem doživetim, kar je pripravil p. Danilo s sobratmi minoriti. Žena Marija je bila tako navdušena, da je vztrajala, da se vsaj enkrat vrneva v ta sveti kraj in podoživiva vse, kar nama je bilo dano. Konec decembra 2023 sva se prijavila, a žal v letu 2024 romanja ni bilo. Ponovno sva se prijavila v letu 2024 za leto 2025 in bila vključena kot najstarejša romarja. Kot v letu 2023 so bili udeleženci neznani

Naslednje dneve smo sledili programu, ki so ga za nas pripravili patri, da je bil vsak dan zares zapolnjen z različnimi doživetji. Dopoldne, popoldne in tudi po večerji je ostalo kaj programa v taboru ob spremljavi čričkov in njihovih zvokov. Presenečena sva bila tudi nad pripravo zelo pestre hrane. Kako dobro in hitro smo bili vsi postreženi z blagoslovljeno hrano. Marsikaj sva si osvežila in utrdila v veri, kar ni ostalo v spominu od prejšnjega romanja. Ni nama bilo žal, da sva se odločila še enkrat vse podoživeti. Na tem svetem kraju se lahko vsak romar napolni z vsem tistim, kar nam Bog naklanja po sv. Frančišku, sv. Klari, Rufinu in Carlu Acutisu. V letu 2023 smo Frančiškovi romarji po 800 letih sredi vročine v kraju Greccio podoživeli sveto noč. To leto pa je 800 let, odkar je nastala hvalnica Božjemu stvarstvu. Zadnji večer pred odhodom domov smo imeli koncert, na katerega smo se temeljito pripravili in ga izvedli pred Marijino baziliko. Pridružil se nam je letošnji novomašnik kapucin s svojo

ekipo mladih pevcev, ki so koncert popestrili s skupno pesmijo. To leto je poseben čas milosti, sveto leto, ki ga je razglasil že pokojni papež Frančišek. To je čas, ki sva ga oba z ženo z veliko naklonjenostjo podoživela. Takšno romanje navdihne vsakega romarja po veri. Ta sveti kraj napolni vsakega romarja z močno vero, upanjem in notranjim mirom. Le napolnjeni in navdihnjeni od Boga se lahko odvrnemo od vsakega negativnega vdiranja zunanega zla. Gospod želi, da se romarji v svojem služanju Gospodu izročimo, da se nas On do konca dotakne na njemu ustrezen način in On celi vse naše rane, če smo mu le pripravljene do konca se odpreti in položiti nanj vse svoje stiske, ki še niso do konca zaceljene. Na 15. nedeljo med letom nas v priliki evangelist Luka (10,25–37) nagovarja k služenju. Jezus je spraševal nas kristjane v baziliki sv. Antona Padovanskega v Padovi: Kdo je moj bližnji? Kdo je tvoj bližnji? Tudi ti tako delaj. Dopusti, da gre, dopusti, da je, dopusti, da raste.

»Čutila sem, da je sveti Frančišek med nami in da nas čaka v nebesih.«

Doroteja Emeršič

V Februarju in marcu letošnjega leta je bilo v italijanskem mestu Assisiju nadvse živahno. Na ulicah srednjeveškega mesteca se je trlo ljudi, predvsem romarjev, ki so prihajali počastit relikvije asiškega Ubožca, sv. Frančiška Asiškega.

Frančišek je umrl leta 1226. Najprej so ga pokopali v cerkvi sv. Jurija, ko pa so dve leti po njegovi smrti začeli graditi baziliko njemu v čast, so ga skrivaj prenesli vanjo. Zakaj skrivaj? Takrat se je vrednost mesta cenila

po tem, če je imelo relikvije kakega svetnika. Frančiška so ljudje že ob smrti prepoznali za svetega in njegovi posmrtni ostanki so bili v veliki nevarnosti, da jih bodo enostavno ukradli. Brat Elija, Frančiškov sobrat in njegov tajnik, je pripravil prostor, za katerega nihče ni vedel, in ga položil vanj. Tako je bilo več stoletij in šele leta 1818 so odkrili njegovo zadnje počivališče pod glavnim oltarjem spodnje bazilike. Tam so leta 1870 postavili kapelo, tako imenovano tombo, kjer se tudi ob običajnih dneh ne preneha procesija njegovih častilcev.

Letos, ob 800-letnici smrti, so bratje minoriti, ki so varuhi svetnikovega groba v Svetem samostanu (Sacro convento), prenesli njegove posmrtno ostanke v spodnjo baziliko in jih postavili na ogled obiskovalcem.

14. marca ga je počastilo tudi skoraj sto romarjev iz Slovenije v organizaciji potovalne agencije Aritours in bratov minoritov. Z romarji so bili provincialni minister p. Milan Kos, p. Danilo Holc, p. Matei Senteš in p. Martin Gašparič. Romarji so se že med potjo duhovno – z molitvijo in duhovnimi nagovori patrov ter razlagami vodičke Melite – pripravljali na dogodek, ki jih je čakal v Assisiju.

Že ob prijavi romanja je bilo čutiti, da se v Assisiju dogaja nekaj velikega, saj ni bilo mogoče dobiti prenočišča bliže kot v 45 km oddaljenem Spoletu. Assisi pa je vrvel od obiskovalcev, ki so se v trumah zgrinjali proti cerkvi sv. Frančiška. V soboto, 14. marca, je počastilo njegove posmrtno ostanke 20.000 ljudi, v nedeljo 25.000. Pred cerkvijo so romarje pričakali odlično organizirani redarji, ki so jih razporedili v več kolon, najprej so šli skozi sprejemni

poti domov tudi goro La Verna, kjer je Frančišek prejel stigme. Povsod je bilo zelo veliko romarjev in je bilo treba čakati v vrsti. Ob tem ni bilo godrnjanja, kmalu se je razlegala slovenska pesem, ki je razveselila tudi druge romarje, da so se jim pridružili v veselem razpoloženju.

V soboto dopoldne so se v zgornji baziliki udeležili romarske svete maše, ki jo je vodil generalni minister bratov kapucinov in je bila seveda v italijanščini, a je zaradi obiska iz Slovenije zazvenela tudi slovenska beseda in slovenska pesem: prvo berilo je bilo prebrano v slovenščini, ob koncu svete maše pa je zadonela naša lepa pesem Marija skoz' življenje.

Morda se kdo vpraša, zakaj neki bi hodili gledat kosti nekoga, pa četudi svetnika. Na hodimo gledat kosti, ampak častimo njegove ostanke, da bi Frančišek tudi danes živel po njegovih bratih, ki delujejo v Assisiju in po vsem svetu, da bi živel po vseh, ki jih navdihuje njegovo življenje. Romarjem bo vsekakor ostalo za vedno v spominu to bližnje srečanje z njim v veri v občestvo svetnikov. Lepo je bilo tudi na poti domov, ko so se nizala pričevanja in ena izmed romaric je zatrdila: »Ob mimohodu sem čutila, da je Frančišek med nami in da nas čaka v nebesih.«

šotor in nato ob premišljenem razporejanju v skupine počasi do spodnje bazilike. Ob vstopu vanjo je živahno kramljanje romarjev prenehalo in v zbranosti so se v sveti tišini pomikali proti steklenemu sarkofagu s posmrtnimi ostanke svetnika. O mimohodu je slovenska romarica povedala: »Ko sem se bližala krsti s posmrtnimi ostanke svetega Frančiška, sem se tako notranje povezala z njim,

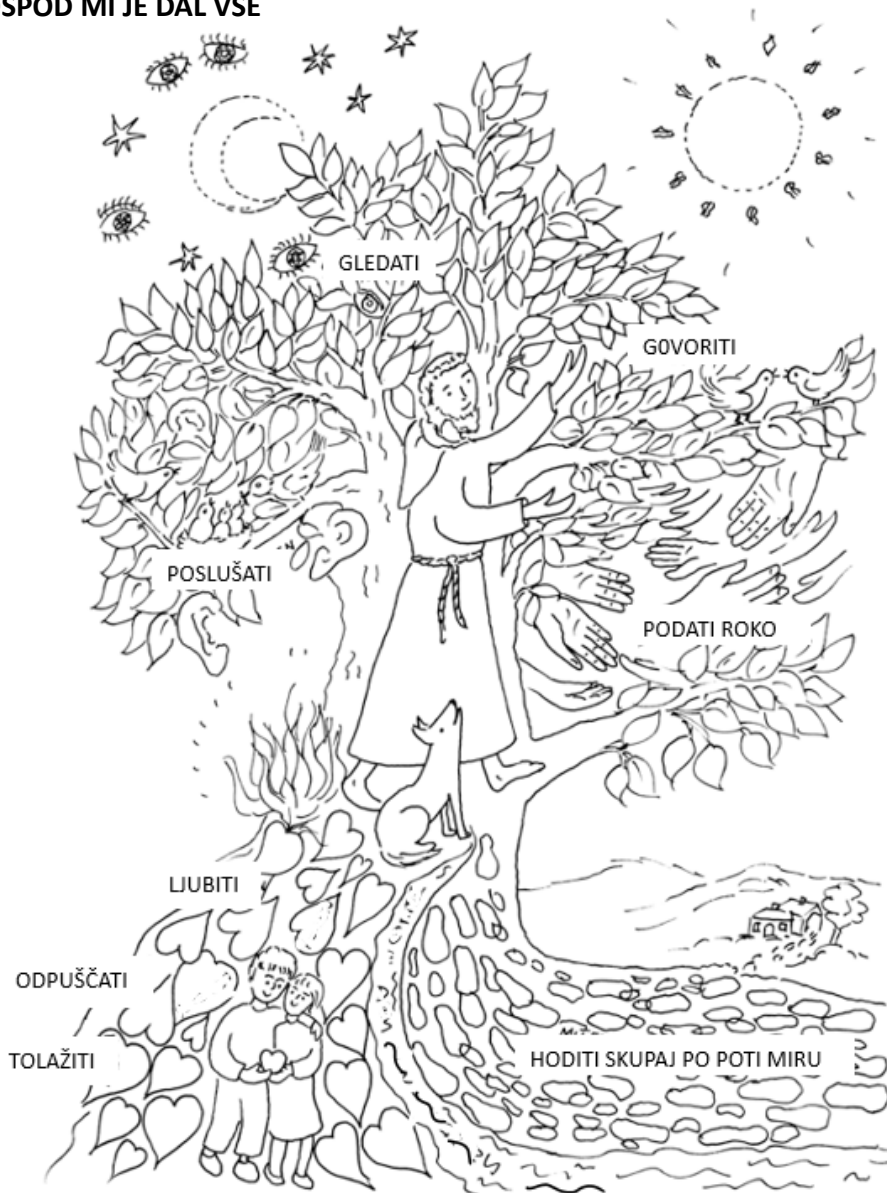

Jezus med nami – Franciškov križ

Pripravlja: Vlasta Kokol Voljč

JEZUS MED NAMI – Gospod mi je dal vse

GOSPOD MI JE DAL VSE

Sveti Francišek je v hvalo in čast Bogu napisal pesem HVALNICA STVARSTVA.

Ali veš, kakšen je še drugi naslov te pesmi? (Odgovor se skriva v zgornji vrstici.)

Vsakemu od nas pa je Gospod dal še veliko posebnih osebnih darov.

Zapiši tri darove, ki jih je dal tebi:

Mali Assisi v Piranu

Marjan Maslo

Pogovor, ki je sledil, je temeljil na znamenitem stavku »Francišek, popravi mojo Cerkev«. Francišek je čutil, da je to Božje sporočilo, in je začel popravljati cerkvice po asiški okolici. Toda počasi je spoznal, da so Kristusova Cerkev predvsem »živi kamni«, torej ljudje, ki hrepenijo po ljubezni in so odprti za verovanje v Božjo dobroto.

Skozi pogovor smo tudi sami prišli do spoznanja, da smo mi »živi kamni«, kar pomeni, da smo soodgovorni in zavezani za »popravilo Cerkve«.

Popoldan v cerkvi sv. Katarine zmolimo večernice in dobimo informacije o nadaljnjem poteku malega Assisija. Na vprašanje, kdo bo romal peš, sem hitro dvignil roko. Odločil sem se, da bom peš romal k Marijinemu svetišču

v Strunjanu. Moja vera je bila na preizkušnji. Nevrolška bolezen je moj spremljevalec in preizkuševalec.

Četrtek, 30. april

Večer

»Vera, upanje, ljubezen« so besede, ki so se neprestano ponavljale v mojih mislih.

Sedimo pred oltarno sliko Marije z Detetom na prestolu avtorja Carpaccia. Pater Janez doživeto razlaga o pomenu slike, o upodobljenih svetnikih. Ob Mariji z Detetom na prestolu je posebno pozornost posvetil sv. Francišku. Z izbranimi besedami je opisal njegovo življenjsko pot. Posebej je omenil pesnitev Pesem brata Sonca, ki je pri nas bolj znana kot Sončna pesem ali Hvalnica stvarstva. Pesnitev, ki je bila zapisana malo pred njegovim odhodom v večnost. Večinoma sem bil seznanjen s tem. Toda razlaga v »živo« je spodbudila vprašanja o moji »veri, upanju in ljubezni«. Želim si, da se me dotakne le delček vere, s katero je sv. Francišek pričel svojo svetniško pot.

Kasneje v meniškem koru za oltarjem zmolimo večernice in dobimo informacije o nadaljnjem poteku malega Assisija.

Petek, 1. maj

8.00: sveta maša

Dopoldan smo si ogledali kratke filme g. Ubalda Trnkoczyja s Franciškovno tematiko. Kasneje smo odšli v meditativni park, kjer smo se razdelili v skupine.

Sobota, 2. maj

8.00: sveta maša

Dan je bil posvečen peš romanju k sv. Mariji v Strunjanu. Ob 9.15 je izbrana četica pričela peš romanje. Pot je vodila mimo Fiese, Pacuga, Strunjanskih solin, klanca do cerkve svete Marije od prikazanja in samostana, ki kraljujeta na vrhu vzpetine nad Strunjanom.

Pot v lepem vremenu je minila, kot bi mignil. Veliko smo se pogovarjali: o otrocih, mladini, sv. Francišku, sv. Mariji, romarskih poteh, planinah, vzponu na Kilimanjaro in še in še.

Pred cerkvijo nas je pričakal oče Bojan Ravbar. Posebna dobrota, prava enciklopedija. Devetdeset let šteje. Pričaral nam je zgodbo o prikazanju sv. Marije in kako je le-ta postala najpomembnejša istrska božja pot. Opisal nam je življenjsko pot, ki je prikazana na slikah, ki krasijo cerkev. Po kratki pogostitvi smo se poslovili z obljubo, da naslednje leto ponovimo romanje.

Pot nazaj v Piran je minila v prijetnem pogovoru, tako da je tudi pot nazaj minila v trenutku.

Zvečer smo v meniškem koru za oltarjem molili večer- nice.

Nedelja, 3. maj

8.00: sveta maša

Dopoldan je bila še zadnja priložnost za meditacijo v meditativnem vrtu. V okolju mediteranskega rastlinja se prepustim lahnemu vetrčku, ki raznaša dišave rožmarina, sivke. Stopim v kolibo, ki je narejena po vzoru kolibe, v kateri je bival sv. Frančišek, in se ponovno zamislim: »Vera, upanje, ljubezen.«

Z željo po ponovnem srečanju v malem Assisiju naslednje leto v Piranu se zahvalimo patru Janezu. Pred odhodom smo bili deležni Božjega blagoslova patra Janeza.

Spoštovani bralci naše revije in romarji v Assisi!

Naša revija je ob znatni finančni podpori Slovenske minoritske province sv. Jožefa odvisna od prostovoljnih prispevkov vas, ki to revijo prejimate.

Odločili smo se, da vam posredujemo QR-kodo za nakazilo vaših prispevkov.

Za vsak vaš dar vam bomo iskreno hvaležni.

Uredniški odbor

Prispevke pa lahko nakazete tudi na:

Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

SI56 0420 2000 3336 155

Namen: dar za revijo Med nami

Ponovno so me nagovorile besede: »Ti pojdi!«

Stanko in Zlatka Šorli

vrnili. Vesel sem bil ponovnega snidenja z Oli ... Od asiških srečanj je minilo že mnogo, mnogo let, pa vendar je bilo, kot bi to bilo včeraj! Zoran in Branka sta pripeljala svoji vnukinji, ki sta bili pravi 'cukrček'. Rado in Ana sta bila na vrtu delovna kot dve mravljici, Urška pa je kot vedno skrbela za mladostno razpoloženje. V soboto smo poromali v Strunjan. Tiste, ki so šli peš, je vodil Pirančan Marijan. Vse dogajanje je fotografsko spremljal Miran, snemalec Exodus TV. Srečanje s 'strunjansko Marijo, ki poslušaj', je bilo zame nekakšen vrhunec in priložnost za zahvalo, da mi dobri Bog pri mojih letih daje še vedno dovolj moči in zdravja, da lahko ob pomoči Zlatke še kaj popravim.

Stanko

Vedno me zelo nagovarja, kako in koliko časa je že Piran povezan z Assisijem. Tokrat smo videli tudi relikvije sv. Frančiška, ki so bile dolgo 'skrite' ali pozabljene. Iz varstva v Padovi je bila letos vrnjena znamenita Carpacciova slika Marije in svetnikov. Ob lanski 800-letnici Pesmi brata Sonca je bila v piranskem meditativnem vrtu postavljena tudi replika kolibe, v kateri je asiški ubožec to pesem napisal. Hvala piranskim patrom, da te vezi tako zvesto vzdržujejo in nam s tem približujejo Assisi.

Zlatka

»Pojdi in popravi mojo cerkev!« je bila iztočnica letošnjega malega Assisija pri bratih minoritih v Piranu. Ni nas bilo veliko, ampak ravno prav za preprosto, vendar bogato druženje. Ponovno so me nagovorile besede: »Ti pojdi!« Na to temo smo se tudi pogovarjali v skupinah in se tako med seboj spoznali. Dve rodni sestri, ena iz Zgornjesavske doline, druga s hrvaške strani Bele krajine, sta prinesli prijetno osvežitev. Verjamem, da se bosta še

Utrinki iz Pirana

Ko odhajam iz malega Assisija, me greje občutek tople sprejetosti. Kadarkoli se vrnem v objem samostana, tu začutim Frančiškov duh preprostosti in poslanstva: »Ti popravi mojo cerkev.« Ko vedno znova spoznavam, da moram začeti pri sebi.

B. D.

Vselej kaj novega spoznam in doživim na srečanjih »malega Assisija« pri minoritih v Piranu. Se že veselim in pričakujem naslednje srečanje v letu 2027!

Zoran

Sedim ob leseni kolibi na meditativnem vrtu v Piranu, kakršno je uporabljal sv. Frančišek za svojo duhovno osamitev in molitev. Razmišljam, kako naj opišem svoj duhovni odmik od vsakdana, ki sem ga preživel s patri minoriti v njihovem čudovitem samostanu. DUHOVNO OBOGATEN ... Prosim, molim in upam, da me bo milost, ki sem jo doživel tukaj, spremljala in držala pokonci, tudi ko se vrnem v trušč vsakdana. Če mi bo dano, se bom z največjim veseljem vračal v ta »mali Assisi« sv. Frančiška.

Miro

Iz Pirana, kje je naš mali Assisi, bom odšla z izkušnjo srečanja v preprostosti in povezanosti z naravo. Lepo je, ko se lahko ustaviš in preprosto si, skupaj z brati in sestrami. Sončni dnevi so nam razsvetlili tudi lepoto Božjega stvarstva. Bogu hvala za vse!

Romarka

Mali Assisi v Piranu

Ko romarji prispejo v Piran,
pride val življenja v samostan.
Eni kosijo, drugi pometajo,
tretji kuhajo in pomivajo.

Dve sestri sva prišli v Piran,
da bi častili Marijo vsak dan.
Tudi sv. Frančišek je z nama
na romanju od Pirana do Strunjana.

Brat Sonce nas boža z neba,
veselimo se vsi in mati Zemlja.
Brat Veter v krošnjah prebiva,
sestra Voda nam noge umiva.

Na vzpetini nad Mesečevim zalivom
se je Marija prikazala kmetom.
Na severni strani Strunjanskih solin
cerkev krasi evangelij – Marijin.

Na vrtu samostana je sinička – ptiček,
veselo vabi na popoldanski počitek
na mehki travi pod oljkami
ali na klopci med rož'cami.

Ivančica in Božica

Gospod nama je dal vse

Marjetka in Franci Birk

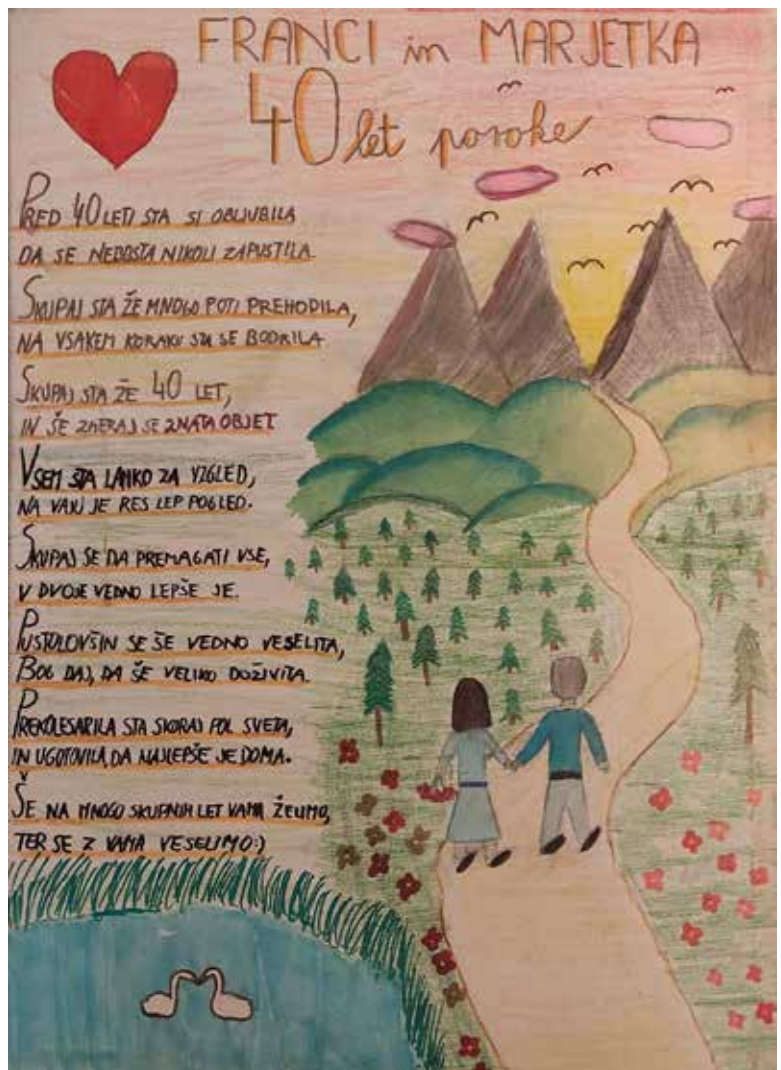

Gospod nama je dal vse, bi bil lahko naslov najine duhovne oporoke. Spoznava namreč, da je vse, kar smo in kar imamo, kar smo storili in ustvarili, dar. Gospod naju to uči in to zavedanje utrjuje že vse od zgodnjega otroštva.

Rodila sva se v skromni delavski družini, obdarjena s sestrami in brati. Materi sta skrbeli za dom, očeta pa z delom služila denar za preživljanje družine. Ob hiši ni bilo veliko zemlje, le skromen vrtiček, na katerem sta materi preskrbeli vso potrebno zelenjavo. Zgodaj sta nas uvedli v skrb in odgovornost za skupne in lastne potrebe. Poleti smo nabirali borovnice, pozimi pa delali butarice in jih prodajali na ljubljanski tržnici. Skupno delo je povezoval pogovor, pesem in molitev. Gospod nama je tako dal, da sva v ljubečih družinah odrasla v odgovorni osebi. Združil naju je v novo družino, ki pa za naju ni edina. Pripadava Frančiškoveму svetnem redu, župnijskim skupinam,

molitvenemu občestvu, delovni sredini. Tako vstopava v prenekatero odnose, s katerimi naju Gospod obdarja in v njih vzgaja, da lahko zori-va v hvaležnosti in slavljenju. V odnosih se učiva brezpogojne ljubezni, odpuščanja, odgovorne skrbi zase in za druge. Prav tu spoznavava, kako nemočna sva brez Boga in njegove milosti. Bogu hvala za dar odpuščanja, še posebno takrat, ko srce ne zna odpustiti. Bogu hvala za čudovite otroke in vnuke, za vsak trenutek z njimi, za vso skrb in ljubezen, ki sva jim jo lahko posvetila. Hvaležna sva za vse duhovnike, ki so naju vodili na poti vere, upanja in zaupanja, predvsem pa bili z nama v času, ko naju je Gospod vzgajal po boleznih in drugih stiskah. Hvala za roke, srce in voljo, da sva lahko soustvarjala z Gospodom.

Ko življenje sprejemava takšno, kot prihaja, ko Gospodu zaupava in mu izročava vse, sva mirna. In ko se ozirava nazaj, vidiva, da sva bila s svojim delom le sejalec, Gospod pa daje rast in sad ob svojem času.

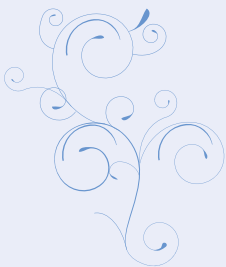
Gospod mi je dal tudi sestre ...

Slavko Žižek

Gospod mi je dal vse: starše, družino, leta lepega življenja v senci Božje milosti, in če se navežem na svetega Frančiška, dal mi je brate, veliko bratov, bratskih, pa tudi kakšnega, ki mi pomaga na poti do nebes. Gospod mi je dal tudi sestre, veliko sester. Med množico teh se mi misel tokrat ustavi ob sestri Fani Pečar, ki je tudi naša sestra v bratstvu Frančiškovega svetnega reda. Imeli smo milost in srečo, da ga je še do nedavnega vodila, sam pa imam milost, da se lahko z njo srečujem v Domu svetega Lenarta, kjer zdaj biva. Kljub posledicam težke bolezni,

ki ji je odvzela moč govora in samostojne hoje, je ohranila vero, frančiškovo vedrino in veselje do življenja. V duhu slednjega bo letos v juliju v družbi z mnogimi bolnimi romala v Lurd. Skupaj s prijatelji se skrbno pripravlja na pot in se romanja otroško veseli. Vsem nam jo priporočam v molitev, da bi te romarske dneve doživela in preživela ob Mariji, na Marijin način. Naj ji ona, ki je prva priprošnjica pri Bogu, izprosi milosti, ki jih potrebuje. Srečanja s Fani me bogatijo in potrjujejo v tem, da mi je Gospod res dal vse.

*Vsemogočni Bog, Oče luči, od tebe prihaja vsak dober dar.
Hvala ti za Božjo služabnico Cvetano,
ki je svoje življenje darovala za Cerkev
in je tudi v bolezni in v trpljenju zvesto služila Tvojemu klicu.
Podeli ji čast oltarja, da bomo po njenem zgledu
sprejemali svoj križ in v upanju na vstajenje
gradili tvoje kraljestvo.
Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.
Na Cvetanino priprošnjo podeli milost Fanine popolne ozdravitve.
Božja služabnica Cvetana, prosi za nas!*

Predstavitev nove številke Frančiškovega prijatelja – junij 2026

br. Vlado Kolenko

Frančiškov prijatelj

<https://www.kapucini.si/>

Nova številka revije Frančiškov prijatelj nosi naslov »Brez lastnine« in bralca vabi k razmisleku o svobodi, ki se ne rodi iz pomanjkanja, temveč iz pravega odnosa do stvari, ljudi in Boga. Ob zgledu svetega Frančiška se avtorji ne sprašujejo, koliko imamo, ampak kaj v našem življenju zavzema osrednje mesto in čemu pripada naše srce. V času, ki nas nenehno spodbuja k temu, da bi imeli več, še eno izkušnjo, še eno potrditev ali še en nakup, revija odpira vprašanje, ali resnično bogastvo morda ni v tem, kar posedujemo, ampak v notranjem miru, hvaležnosti in zaupanju v Boga.

Osrednja tema ne zagovarja odpovedovanja zaradi odpovedovanja samega, ampak spodbuja k odkrivanju svobode, ki jo človek najde, ko stvari niso več gospodar njegovega življenja. Sveti Frančišek ni zavrnil materialnih dobrin zato, ker bi bile same po sebi slabe, ampak zato, ker je želel, da njegovo srce pripada Bogu. Njegova drža tudi današnjega človeka spodbuja, da se vpraša, kaj ga zares določa in v čem išče svojo varnost.

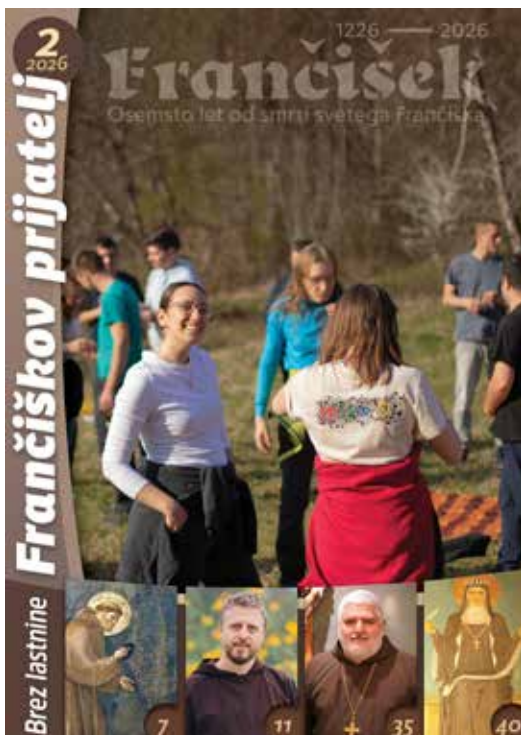
Temo osvetlujejo prispevki Moj zaklad, Posebna lastnina, Daj naprej, V uboštvu brez ovir in Je res vse na prodaj, ki vsak na svoj način spregovorijo o navezanosti, skromnosti, velikodušnosti in notranji svobodi. Prispevki pokažejo, da človek pogosto največ pridobi prav takrat, ko zna narediti prostor – v svojem domu, v svojih odnosih in predvsem v svojem srcu.

Ob tem revija prinaša navdihujoča pričevanja (Bog mi je pokazal novo pot, Vaša zgodba, Svoboda, ki se rodi), utrinke iz življenja Frančiškove mladine v prispevku Frma vikend, župnijsko dogajanje iz Štepanje vasi ter planske vtise s Prisojnika.

Posebna pozornost je namenjena intervjuju z letošnjim kapucinskim novomašnikom br. Dominikom Papežem, ki spregovori o svoji poti vere, razločevanju poklicanosti in pripravi na duhovniško službo. V rubriki Poklical si me pa nas strip na izviren način spodbuja k razmišljanju o lastni poklicanosti ter vabi bralce, da svojo življenjsko zgodbo in izkušnjo Božjega klica delijo tudi z revijo.

V številki ne manjkajo predstavitve zanimivih osebnosti, med katerimi sta August Rafael in Emilio Biosca Agüero, novice iz tujine, molitvene spodbude, predstavitev knjige, obvestila in druge stalne rubrike. Revijo zaključuje pesem na zadnji strani, ki bralca spremlja v vsakdan z mislijo, da človek ni ustvarjen zgolj za preživetje, temveč za polnost življenja.

Celotna številka je prežeta z aktualnim in hkrati evangelijskim sporočilom: največje bogastvo človeka ni v tem, kar drži v rokah, ampak v tem, kar nosi v srcu. Sveti Frančišek tudi po osmih stoletjih ostaja prepričljiv pričevalec, da se prava sreča in svoboda ne skrivata v kopičenju, ampak v odprtosti za Boga in za bližnjega.

Gospod naj ti podari mir!

br. Janez Papa

brat francišek

https://www.franciskani.si/?page_id=383

Ko listamo novo številko Brata Frančiška, se zdi, kakor da stopamo po poti, ki je hkrati zelo stara in presenetljivo nova. Pot, po kateri je hodil sveti Frančišek Asiški, in pot, ki se odpira pred nami danes – v svetu, ki pogosto beži pred globino, a hkrati po njej neizmerno hrepeni.

Rdeča nit te številke je prisotnost. Ne kot ideja, ampak kot drža. Kot način življenja. Kot tiha, a močna odločitev, da ostanemo – pred Bogom, pred človekom in pred skrivnostjo življenja, ki se ne pusti poenostaviti.

V razmišljanju o Frančiškovi duhovnosti nas spremlja ogenj, ki ne uničuje, ampak razsvetljuje. Ogenj, ki gori v srcu človeka, ki si upa vprašati: »Gospod, kaj hočeš, da storim?« Ta ogenj ne vodi stran od sveta, temveč globlje vanj. Tja, kjer se življenje dotika trpljenja, kjer se vera preizkuša v temi in kjer se ljubezen izkaže za resnično.

Ob 800-letnici Frančiškovega transitusa nas ta številka še posebej vabi, da se ustavimo ob skrivnosti smrti. Ne kot koncu, temveč kot prehodu.

Kateheze, ki jih prinašamo, nas nežno, a jasno vodijo k resnici, ki jo kristjan nosi v srcu: da smrt nima zadnje

besede. Marija stoji pod križem. Frančišek poje. Kristus vstane. To ni poezija oddaljene preteklosti, ampak pot, po kateri smo povabljeni hoditi tudi mi.

V pričevanjih iz krajevnih bratstev OFS se razodeva nekaj zelo preprostega in zelo velikega: vera živi tam, kjer se srečujemo. Kjer si vzamemo čas drug za drugega. Kjer skupaj iščemo Boga v vsakdanjih korakih. Tam se evangelij ne razlaga le z besedami, ampak postaja življenje.

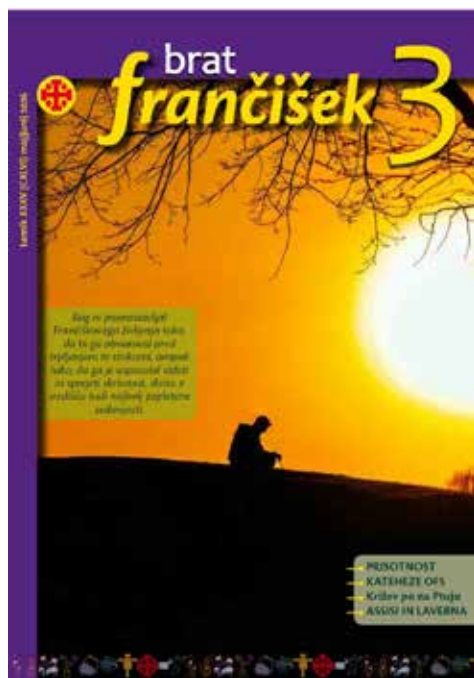
Morda nas ob vsem tem nagovarja tudi tiho vprašanje: Ali smo pripravljeni biti navzoči? Ne popolni, ne brez dvomov, ampak resnično navzoči. Ob bolniku. Ob osamljenem. Ob bratu in sestri. Ob sebi. In predvsem – pred Bogom.

Bog nam ne obljublja lahke poti. Obljublja pa, da nas bo učil videti.

Videti skrivnost, ki se skriva v središču tudi najbolj zapletenih trenutkov. In prav to je dar, ki ga Frančišek izroča Cerkvi in svetu: pogled, ki v vsem prepozna sled Božje ljubezni.

Naj nas ta številka ne pusti ravnodušnih. Naj nas povabi, da se ustavimo, prisluhujemo in stopimo korak globlje. Kajti tam, kjer si upamo biti zares navzoči, se začne življenje, ki ne mine.

Vse dobro!

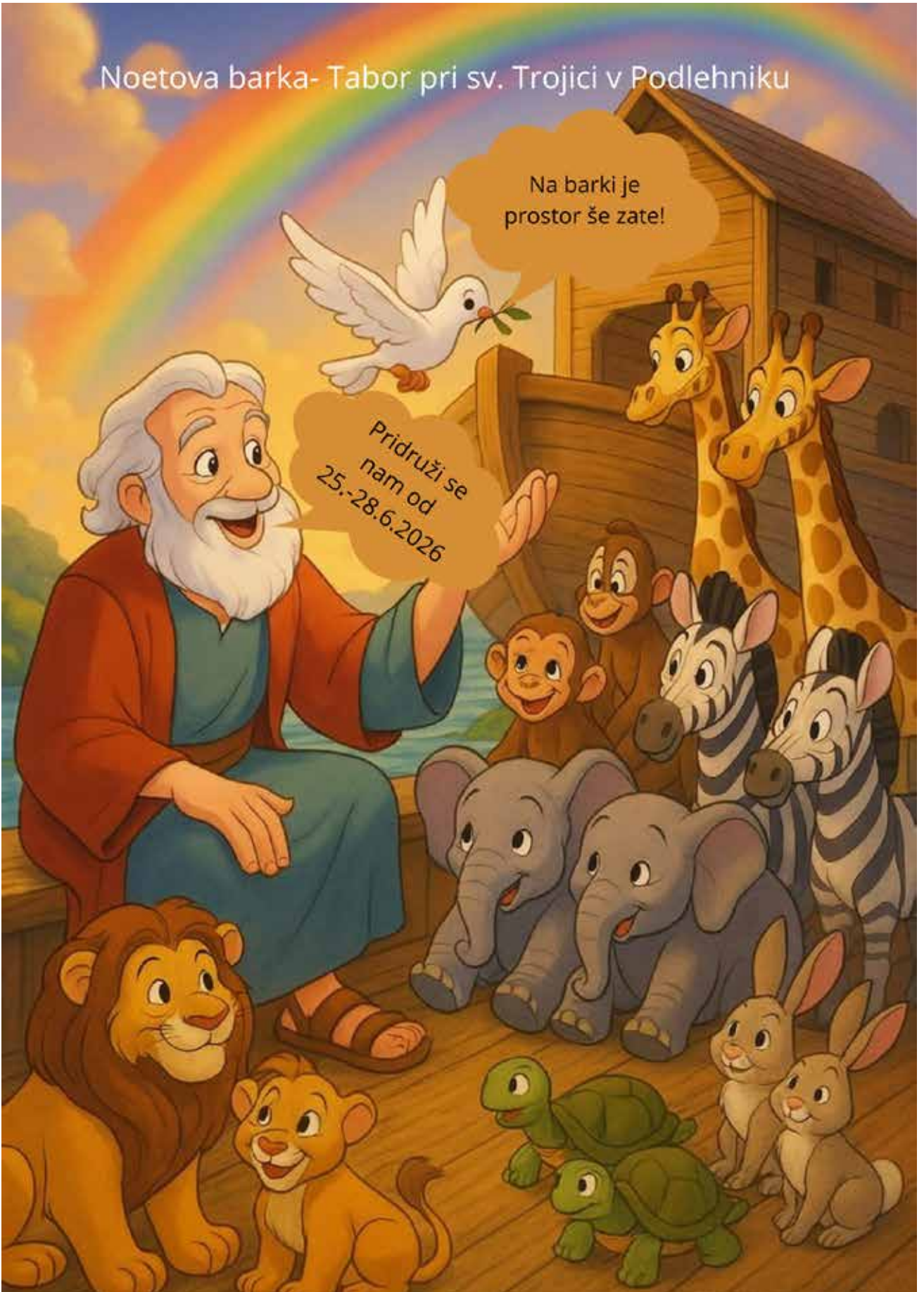

Noetova barka- Tabor pri sv. Trojici v Podlehniku

Na barki je
prostor še zate!

Pridruži se
nam od
25.-28.6.2026

JUBILEJNO ROMANJE V ASSISI

ob 800-letnici prehoda sv. Franciška Asiškega v večnost

od 19. do 24. julija 2026

MLADI, ŠTUDENTJE IN MLADI PO SRCU,

poromali bomo v kraje, ki jih je sv. Francišek Asiški zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost življenja ... Skratka, idealna kraj in čas, da prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Francišku in sv. Klari.

OKVIRNI PROGRAM

Nedelja, 19. julij:

Padova – Sv. Anton, Assisi

Ponedeljek, 20. julij:

Stolnica sv. Rufina, Franciškova rojstna hiša, cerkva sv. Damijana, Porcijunkula (bazilika sv. Marije Angelske)

Torek, 21. julij:

Samotišče Carceri, bazilika sv. Franciška

Sreda, 22. julij:

Greccio (Franciškovo obhajanje božiča), Fonte Colombo (Francišek sestavi Vodilo), Rivortorto

Četrtek, 23. julij:

Bazilika sv. Klare, trg Franciškovega očenaša (Santa Maria Maggiore – sv. Carlo Acutis), bazilika sv. Franciška, prosto popoldne, večerna molitev na grobu sv. Franciška

Petek, 24. julij:

La Verna (Francišek prejme stigme), odhod proti domu

Cena: 220 €

Voditelji:

p. Danilo Holc, tel. 031 443 200, danilo.holc@rkc.si

p. Tine Gašparič – 031 438 371

p. Andrej M. Sotler – 040 523 732

g. Primož Lorbek – 031 569 689

Prijave sprejemata p. Danilo Holc in g. Primož Lorbek.

Se že veselimo romanja z vami in prenočevanja v »hotelu tisočerih *«.**

OSVEŽITEV IN POČITEK ZA DUŠO IN TELO 2026

V MINORITSKEM SAMOSTANU V DOBREM STAREM PIRANU

VABILO PRIJATELJEM SAMOSTANA SV. FRANČIŠKA V PIRANU IN VSEM, KI BI TO RADI POSTALI

Okrog samostana sv. Frančiška v Piranu se je že zbralo in oblikovalo kar nekaj različnih skupin in posameznikov, ki spletajo pravo duhovno mrežo povezanosti, pomoči, sodelovanja in pobratenja v duhu sv. Frančiška. Tega duha vzajemnosti bi radi patri iz samostana sv. Frančiška v tem jubilejnem letu še okrepili in poživili.

Vabimo, da si v poletnih mesecih (maj, junij, julij, avgust) vzamete teden ali deset dni za piranski samostan sv. Frančiška. Združili boste lahko duhovno in prijetno s koristnim ...

Pomeni, da boste skupaj s patri preživeli del dneva v duhovnem ozračju (molitev, sv. maša). Del dneva je namenjen delu – raznim opravilom v samostanu in okrog njega (dežurstvo na križnem hodniku, delo na vrtu, okrog samostana ...). Del dneva pa je seveda namenjen prostemu času (kopanje, sprehodi po slovenski Istri ...).

Prijave z vašim predvidenim datumom prihoda in odhoda pošljite na e-naslov minoriti.piran@rkc.si.

MOLITEV ZA DUHOVNIKE

Jezus, Dobri pastir, usmiljeni Duhovnik,
prosim te za tvoje duhovnike!
Ne prosim za svet,
ampak za te, ki so rojeni na križu
in so Tvoji!

Posveti jih in ohrani v Resnici,
da ne bodo služili lažnim bogovom.
Pusti jih na svetu, vendar jih varuj sveta,
greha in upora.
Varuj jim srca, da ne obolijo od hudega,
brani jim telesa, da jih ne rani lažnik.

Naj bodo za ljudi, toda Tvoji,
naj bodo sredi sveta, vendar čisti!
Pomagaj jim, da zaupajo v Tvojo ljubezen!
Dihni vanje tisto Ljubezen,
s katero pri sveti maši vstopaš
v kruh in vino.

Naj globoko prežarjeni
s Tvojim Duhom,
pod stalnim pogledom Device in Matere
v zvestobi dozoriijo do svetosti.
Amen.

Nataša Ahčin

Dragi novomašniki in vsi duhovniki, naj vam Bog nakloni duhovno moč, da vam bo vsak duhovniški dan v radost in blagoslov. Vedno glejte v obličje Učenika. Mi molimo za vas. Kadar vas zaradi človeške omejenosti ne bomo razumeli, se oprite na Njega, ki ga pri sveti maši v hostiji in kelihu darujete za nas. Naj vas Mati Marija varuje!

Uredniški odbor

*Velikodušnost je pri Bogu zakon.
Razsipnost komaj zadostuje.*

Benedikt XVI.